71STE JAARGANG No. 9113 WOENSDAG 1 SEPTEMBER 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen. Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858. Administratie 3550. Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

De Franse verwerping van het E.D.G.-verdrag

Amerika gaat politiek ten aanzien van Europa opnieuw bepalen

Spanning om consequenties van Frankrijks houding

Washington. — In een officiële verklaring van het State Department heeft John Foster Dulles gezegd, dat de Franse weigering om het EDG-verdrag te bedrachtigen, zonder een ander alternatief te noemen, aan de Verenigde Staten duidelijk de verplichting oplegt hun buitenlandse politiek in het bijzonder ten aanzien van Europa opnieuw te bepalen.

„De federale West-Duitse republiek moet haar plaats als vrije en gelijkgerechtigde staat in de gemeenschap der volkeren innemen. De Verenigde Staten zijn bereid steun te verlenen aan de velen in West Europa die niettegenstaande hun dappere pogingen in ernstige bezorgheid zijn gelaten. Wij behoeven niet te nemen, dat de Europese gedachte dood is, alleen omdat in een der zes landen een huidige meerderheid tegen een der uitingen van die gedachte schijnt te zijn" aldus Foster Dulles.

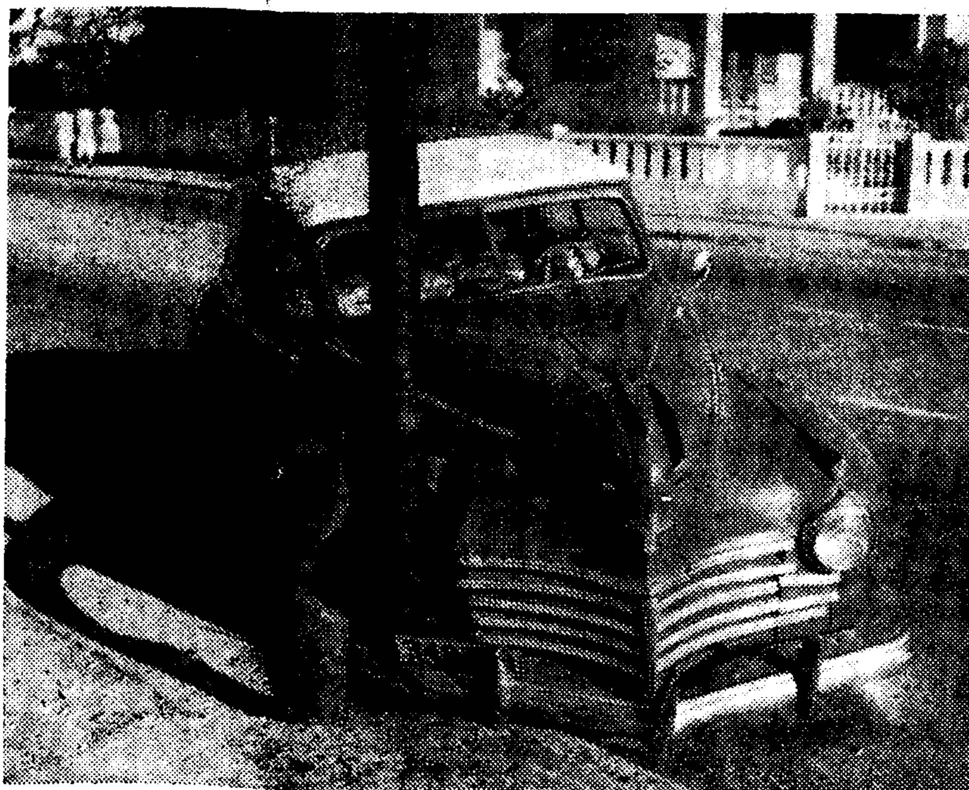
De Franse Nationale Vergadering is verdaagd tot 3 November. Aan dit besluit is een fel debat vooraf gegaan, waarin vooral Paul Reynaud, Mendes France diens houding jegens het EDG-verdrag verweet.

Deze weigerde gisteren opnieuw zich uit te spreken over de consequenties van het verwerpen van dit verdrag. De Kamer berustte in een uitstel tot 3 November in de verwachting dat voor of op 3 November het parlement zich in ieder geval zal hebben uit te spreken over de wijze waarop voorzien zal moeten worden in het herstel der Duitse souvereiniteit en de vorm, waarin de Duitse herbewapening zich thans moet gaan voltrekken.

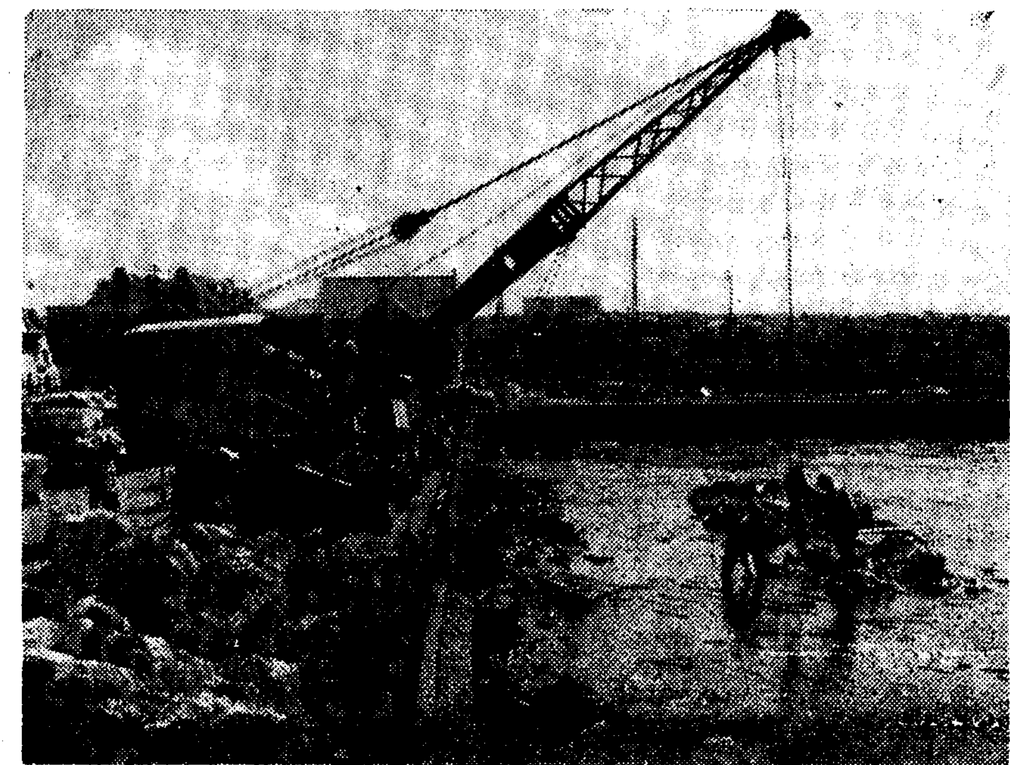
Hotel komt

Willemstad. — Naar wij vernemen is de heer Norman Chumaceiro in zijn missie geslaagd. Hij heeft het Bestuurscollege telegrafisch doen weten dat de ontbrekende fl. 200.000.— Ant. Crt. door Nederlandse geinteresseerden gegarandeerd is.

Niets staat de bouw van het hotel dus nog in de weg. Na terugkeer van de heer Chumaceiro zullen met de Marine-autoriteiten besprekingen worden gevoerd teneinde te komen tot een ontruiming van het Waterfort.

Hedenochtend om tien voor half drie reed de bestuurder van bovenstaande personenauto tegen een lichtmast. Een inzittende vrouw liep snijwonden op. Het rechtervoorwiel van de auto brak af. De lichtpaal liep eveneens schade op. De aanrijding is volgens de verklaring van de bestuurder veroorzaakt door een tegenligger die zijn lichten niet dimde. De patrouille van de V.A. constateerde echter dat de man een borreltje op had. Bovenstaande ongeval gebeurde op het Woutersplein, de auto kwam uit de richting stad en reed via de Abraham de Veerstraat naar Berg Altena.

De werkzaamheden op het Brionplein, die ten doel hebben het sparren van het „olie-zeewater" tegen te gaan, zijn in volle gang. Onze fotograaf maakte hedenmorgen dit plaatje van het plaatsen der rotsblokken in het water. De blokken steen worden op een afstand van ongeveer twee meter in het water neergelegd.

Europese Zwemkampioenschappen

Waterpolo-zege voor Nederland

Turijn. — Te Turijn is een begin gemaakt met de wedstrijden om de Europese zwemkampioenschappen. De Nederlanders Wim de Vreng en Willemse werden in hun series reeds uitgeschakeld. De Vreng had nog een kans gehad voor de finale doordat hij in zijn serie dezelfde tijd noterde als de Rus Kurrenoj, maar in de repechage versloeg de Rus hem.

De Oostduitse zwemster Jutta Langenau won de 100 m. vlinderslag. Nel Garretsen werd in deze strijd zevende. Corrie Plak was in haar serie uitgeschakeld. In de serie had Jutta Langenau een wereldrecord 100 m. vlinderslag verbeterd door een tijd te noteren van 1 min. 16,6 sec.

De waterpolowedstrijd Nederland — Engeland (poule B) is door Nederland na een spannende strijd met 7—6 gewonnen.

Bij de rust hadden de Nederlanders met 3—2 de leiding. De wedstrijd benaderde geen ogenblik het peil van de internationale klasse. De Nederlandse ploeg was bepaald niet in de goede stemming en feitelijk waren alleen doelman Van Gelder, de middenachter Korevaar en de linksachter Luchs in vorm te noemen.

Olie-overeenkomst met Perzië geratificeerd

Teheran. — De definitieve tekst van de overeenkomst tussen Perzië en het internationale consortium is gisteravond geratificeerd door Howard Page namens het consortium en door de Perzische minister van financiën Ali Amini, namens de Perzische regering. De overeenkomst was eergisteren goedgekeurd door de Sjah en gisteren door de Perzische ministerraad.

De vertegenwoordigers van het consortium zijn thans naar Londen afgereisd, doch zullen de volgende week naar Teheran terugkeren voor de officiële tekening van het contract.

Volgens Page is er geen enkele essentiële wijziging gebracht in het in begin Augustus opgesteld ontwerp van de overeenkomst.

Guatemalaanse communistenleider krijgt asyl in Argentijnse Ambassade

Ciudad Guatemala. — Victor Gutierrez secretaris-generaal van het communistische Guatemalaanse algemene vakverbond uit de dagen van president Arbenz, die de belangrijkste communistische leider in het land was, is er in geslaagd de Argentijnse ambassade te bereiken en heeft asyl gekregen.

Sinds de val van Arbenz zocht de Guatemalaanse politie naar hem, maar zij is er niet in geslaagd zijn schuilplaats te ontdekken en door het bereiken van de Argentijnse ambassade heeft hij zich thans buiten haar bereik gesteld.

Recht tot het Hart

— De beste manier om prestige te handhaven is te rechter tijd ongelijk te bekennen.

Neem geen atoombommen mee in bagage

New York. — Douanebeambten van de New Yorkse haven hebben dezer dagen een nieuw geheim instrument gebruikt om bagage der passagiers te controleren.

Het instrument bevond zich in een normale lessenaar, die met de achterzijde aan een groot aantal electrische draden verbonden was.

Een verslaggever van Reuter, die op de hoogte is van de werkwijze van de New Yorkse douane, zei, dat de waarschijnlijkste gissing is, dat het toestel dient om atoombommen of radioactieve stoffen in de bagage der reizigers op te sporen.

Tunis. — De Tunesische opstandelingenleider Ali Fershishi is door politiemannen in het gebied van Ferryville doodgeschoten.

40 Toeristenschepen verwacht

Willemstad. — Naar wij vernemen wordt het dit jaar een druk toeristenseizoen, want ongeveer 40 toeristenschepen zullen Curaçao op diverse cruises aandoen. Ten opzichte van het vorig toeristenseizoen is het weer iets minder.

Tot en met 31 December ziet de lijst van schepen er als volgt uit:

Nassau (eerste reis naar Curaçao op Vrijdag 20 September en Zondag 31 October), *Kungsholm* (Zondag 21 November), *Nieuw Amsterdam* (Vrijdag 24 December), *Coronia*, *Olympia* (Dinsdag 28 December), een *Italiaans schip* (naam onbekend op Woensdag 29 December) en de *Stella Polaris* op Donderdag 30 December a.s.

Geslaagde „extra landing" Holland-plane op Idlewild

Vliegtuig (met nieuw neuswiel) weldra op Plesman Luchthaven

New York. — Een KLM-machine op weg van Amsterdam naar Curaçao heeft gisteren met 36 passagiers aan boord een geslaagde „extra-landing" gemaakt op het vliegveld Idlewild nabij New York.

Nadat het toestel te Montreal was opgestegen ontdekte gezagvoerder van Rees, dat door een op zichzelf volkomen onbelangrijke technische storing, het neuswiel scheef zat. De gehele noodcolonne stond op Idlewild gereed toen de gezagvoerder het toestel aldaar aan de grond zette met de staart zozeer tegen de grond gedrukt, dat het neuswiel de grond [illegible] raakte. Pas nadat het vliegtuig tweederde van de landingsbaan had afgelegd, liet captain van Rees het neuswiel zakken. Zodra het wiel de grond raakte, schoot het in de juiste stand terug, zodat de landing tenslotte normaal verliep.

Vandaag zal evenwel een nieuw neuswiel worden gemonteerd, waarna de DC-6 B de reis naar Curaçao zal voortzetten.

Bisschop op doorreis

Willemstad. — Hedenavond arriveert op Curaçao op doorreis naar Europa Z.H. Exc. Mgr. Johan Paulus Odendahl, Vicaris Apostolicus van Limon, deel van het Diocees van San José de Costa Rica. Hij blijft slechts enkele uren op ons eiland, want met de Holland-machine vertrekt deze kerkelijke autoriteit naar Duitsland.

KNSM benoemingen

Amsterdam. — Met ingang van 1 September zijn de heren A. J. C. van Rietschoten en M. C. Kieft benoemd tot adjunct-directeur van de K.N.S.M.

Nieuwe biljetten van fl 100.— en fl 10.—

Amsterdam. — De directie der Nederlandsche Bank N.V. maakt bekend, dat zij binnenkort naast de thans circulerende bankbiljetten van ƒ 100.— en ƒ 10.—, biljetten van dezelfde coupures van een nieuw model in het verkeer zal brengen. De nieuwe biljetten zijn gedrukt bij Joh. Enschede en Zonen grafische inrichting N.V. naar een ontwerp van E. F. Doeve. De biljetten dragen de handtekeningen van dr M. W Holtrop als president en van prof. mr A. M. de Jong als secretaris.

De voornaamste kenmerken van de biljetten van ƒ 100.— zijn papier; geelachtig van tint, watermerk: mercuriuskop, formaat 97 x 169 mm., voorzijde: hoofdkleuren groen en bruin, rechts het naar het schilderij van Holbein gegrafeerde portret van Erasmus, op de achtergrond een afbeelding van oud-Rotterdam; achterzijde: hoofdkleur roodbruin, links een gestyleerde phoenix.

Biljetten van ƒ 10.— papier: grijsachtig van tint, watermerk: druiventros met bladeren en verticale rij van getallen 10; formaat 83x147 mm., voorzijde: hoofdkleuren bruin, blauw en groen, rechts het naar het schilderij van Van Mierevelt gegraveerde portret van Hugo de Groot, links onderaan een druiventros met bladeren; achterzijde: hoofdkleuren rood, groen en bruin, links een weegschaal en een zwaard, in het midden een wereldbol; links en rechts onderaan een scheepje.

„C & M Gang" komt dansen buikspreken en aan marionetten-touwtjes trekken

Willemstad. — Op 27 Juni jl. arriveerden op Aruba twee jonge Amerikanen, die op uitnodiging van de Lago Community Council aan de kinderen van de employé's twee maanden hebben les gegeven in dansen en het maken van marionetten. De jongste der artisten is Muriel, die befaamd is om zijn dansen. Vele malen is de 19-jarige danseur opgetreden voor de televisie en voordat hij tezamen met de beroemde Glen Cargyle naar Aruba kwam, trad hij twee maanden op in Mexico (met een goed contract).

De „Amigoe di Curaçao" schreef reeds een maand geleden uitvoerig over de beide artisten. Buiten de lessen hebben Cargyle en Muriel maar liefst 40 voorstellingen gegeven. Hun reportoire is zeer ongewoon, maar het valt in de smaak bij het publiek. Van marionetten, buikspreken en dansen tezamen in een voorstelling hoor men zelden.

Maar dat het publiek wild is op de voorstellingen van de C & M Gang, zoals de jonge Amerikanen zich noemen, bewijst het maar liefst 20 x optreden van de Gang in de Suriname Club op Aruba. En dat in twee dagen. In twee dagen gaven de artisten 20 shows van 20 minuten. Een overweldigend succes behaalden de jongelui. Na in bijna alle theaters en clubs, evenals op privé party's te zijn opgetreden, besloten de Amerikanen hun Arubaans bezoek met een optreden in de Commandeursclub, op Savaneta. Hun verdere reisplan is nu via Sto Domingo naar Haïti, Jamaica, Cuba, Puerto Rico en Miami te gaan. Vandaar naar huis, dat is Hollywood. Daar heeft de oudste van de twee, Glen Cargyle, een zaak van poppen en beroepspoppenspelers zijn er zijn klanten.

Dat Glen zijn vak goed verstaat blijkt wel duidelijk uit het feit dat de pop, die nodig was voor de nieuwe film van Danny Kay, "Knock on Wood" van Paramount, door Glen is vervaardigd. Danny Kay heeft van Glen lessen gehad in het poppenspel, althans geleerd hoe er mee om te springen. Dat Danny Kay en Glen Cargyle dikke vrienden zijn geworden behoeft geen betoog.

Glen heeft zelf ook in een film medegespeeld en wel in „White Christmas". Deze film is juist klaar gekomen en zal met Kerstmis worden gedraaid. De jongste Amerikaan Muriel is al een hele televisie-beroemdheid. Beiden zijn bijna vier jaar in het vak. Slechts twee maanden waren zij samen en hadden zij de C & M Gang gevormd, toen reeds het aanbod van de Lago Community Council kwam. Thans werken zij reeds zes maanden samen en het bevalt hen uitstekend. Zij zijn van plan om de C & M Gang niet op te heffen. Een grote wens van de jonge artisten is het laten overkomen van een goede Steelband naar Hollywood. Tijdens hun verblijf op Aruba hebben zij namelijk geregeld opgetreden met Steelbands en het publiek toonde duidelijk, dat het deze soort muziek bij de ongewone maar goede programma's van de Amerikaanse artisten apprecieerde.

Zondag zijn de twee kunstenaars te bewonderen in Roxy en wel om 10.30 uur, 16.30 uur en 18.30 uur. Het is niet onmogelijk, dat zij nog voor andere clubs optreden. Een bezoek aan Caracas is wel in de „planning", maar er is nog niets zeker. Er valt niet aan te twijfelen, dat de C & M Gang ook hier succes zal hebben. Want de kleine demonstratie van buikspreken, die Glen even voor ons gaf, tezamen met zijn „Dotty", bewees, dat zij heel wat in hun mars hebben.

Glen Cargyle heeft in Hollywood een eigen zaak, waar hij poppen maakt voor beroepspoppenspelers en andere personen die er in geïnteresseerd zijn. Op bovenstaande foto zien wij hem samen met Danny Kay en Danny Kay Junior, de pop die Glen vervaardigde voor Dan Senior. Deze treedt in de Paramount Film „Knock on Wood", welke reeds zes maanden geleden is vrijgegeven. De pop lijkt sprekend op Danny Kay Senior en Glen heeft er veel bedankjes voor in ontvangst moeten nemen van de film-producers.

Getuigen op Noordzee-strand hebben „Bontekoe" vóór ramp boven de kust waargenomen

Stoffelijk overschot van crew-lid Meijers gevonden

IJmuiden. — Een sleepboot en een kotter hebben gisteravond het stoffelijk overschot van de derde officier van de „Bontekoe" R. M. T. Meyers en een gevonden moter, die een verwrongen massa staal was, waarvan de zes cylinderkoppen waren afgeslagen, de haven van IJmuiden binnengebracht. Voorts vonden zij een grote hoeveelheid verwrongen aluminium en kledingsstukken van passagiers en andere fragmenten van de „Bonte koe". Het enige overschot, dat op de dag van de ramp gevonden is, is geïdentificeerd. Het is van de 5 1/2-jarige (en niet de 9-jarige) Richard Yarrow uit de Verenigde Staten.

Er zijn nog meer stoffelijke resten van inzittenden gevonden. Gisteren is de vlucht van de „Bontekoe" gereconstrueerd door een DC-6B. Getuigen van de ramp waren hierbij op de kust te Egmond aanwezig. Vast kwam te staan, dat de „Bontekoe" omstreeks half een nog boven land geweest was.

Deze reconstructieproef werd genomen om vast te stellen, dat de getuigen destijds werkelijk de „Bontekoe" en niet aan ander toestel waarnamen.

Deze proefbepaling had dus niets uitstaande met de plaatsbepaling van het wrak. Gistermiddag heeft een trawler voor het eerst sinds de ramp stukken van het wrak opgevist, ongeveer 15 mijl ten Westen van Egmond. De vondst geeft aanwijzingen over de vermoedelijke plaats van het wrak.

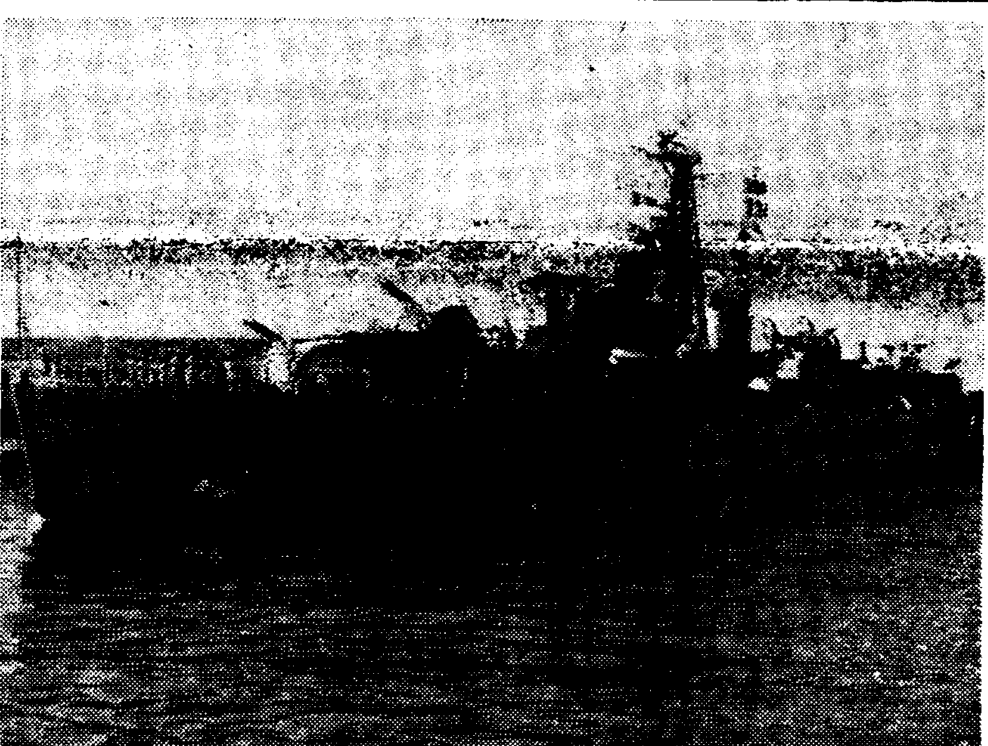
Zekerheid bestaat echter nog niet. De nasporingen worden in grote mate vergemakkelijkt door de hulp van vissers. Bij de officiële instanties heerst zeer veel erkentelijkheid voor de wijze, waarop zij de juiste plaatsen weten te vinden.

BIJBELSE TAAL VAN HENNY

Henny Eman heeft de heer Gomez, in zijn hoedanigheid als voorzitter van de NVP, een boos telegram gezonden, als wij de „Arubaansche Courant" tenminste mogen geloven. De tekst luidt:

„Gomez — leider NVP — Ministers politiek kabinet staan alleen onder leiding respectieve partijen stop AVP wenst dat haar ministers wijzen op verheven doel verordening voorkomende uitbarstingsmogelijkheid Cain Abel bij Arubaans Indiaanse huisvaders en andere Antillianen die brood ontnomen wordt om vreemden te geven met mogelijk volgen internationale moeilijkheid oligarchische politiek uit den boze stop Acht dat u goed doet BC telegraferen eerst na nieuw beraad onderwerp (bedoeld wordt de autobusverordening, die discriminerend werkt t.a.v. de niet-Arubanen) openbaar behandelen, terwijl ik plaatselijke Engelse consul aanschouwelijk toestand uitleg stop.

Leider AVP Henny Eman".

Hedenochtend voer het Engelse fregat H.M. „Cygnet" onze haven binnen. Het oorlogsschip is hier voor een operationeel bezoek en heeft ligplaats gekozen in de Nieuwe Haven. Op Donderdagmiddag verlaat het oorlogsbodem onze haven om via Caracasbaai, waar gebunkerd wordt, weer zee te kiezen. Bij het binnenvaren van het schip werden op het fort en door het schip 21 saluutschoten gelost. Hedenmiddag wordt een cricket match verspeeld tussen een ploeg opvarenden van de „Cygnet" en een Engels team van Suffisantdorp.

Sithoc gaat fair houden

Willemstad. - Gisteravond vond in het tekenlokaal van de St. Thomas College aan de Hoogstraat een vergadering plaats waarop het plan van Sithoc om een fair te organiseren, in den brede werd besproken. Het Bestuur van Sithoc had voor de vergadering vele vooraanstaande personen uit onze gemeenschap uitgenodigd, waaronder experts op het gebied van de organisatie van fairs, tekenexperts, e.a.

Frater Andreas, algemene leider van de vereniging, verklaarde, dat het aanleggen van een sportterrein, waarmee de club thans bezig is, zeer veel durf, moed en.... geld eist en dat hij daarom had gedacht aan het organiseren van een fair ter verwezenlijking van een doel, dat vooral voor ons eiland zeer sympathiek genoemd moet worden. Goede sportvelden immers houdt de opgroeiende jeugd van de straat.

De heer Hector Weeber, voorzitter van Sithoc, zette hierna zijn plannen uiteen. Het ligt in de bedoeling de fair te houden op het terrein Suikertuintje en wel op 29- 30 en 31 October a.s.. Het ligt in de bedoeling drie bars op te bouwen en twee dansvloeren te leggen, waarbij verschillende bands en conjunto's de danslustigen zullen laten rondzwieren onder de feërieke verlichting van het schilderachtige Suikertuintje.

De entree zal laag zijn. Zij zal slechts één gulden bedragen. Ieder kaartje geldt bovendien als lot, waarmee dige prijzen kunnen gewonnen worden. Voor de kinderen wordt slechts 25 cent entree gevraagd.

Gezien het enthousiasme, die er bestaat onder de aanwezige commissieleden, is het te verwachten dat het een knalfair zal worden die zeer veel mensen zal trekken.

Aruba in impasse

Waarom geen Eilandsraad-vergadering?

Willemstad. — De Eilandsraad van Aruba is klaarblijkelijk in een impasse geraakt, want het vergaderen is nog steeds niet mogelijk. Zoals bekend werd voor Zaterdag een vergadering uitgeschreven, deze vergadering ging niet door bij gebrek aan quorum.

Een tweede vergadering, op Maandagavond geprojecteerd kon eveneens geen doorgang vinden en de vergadering, die voor gisteren was uitgeschreven, kon ook niet doorgaan, aangezien het vereiste aantal leden ten derde male niet aanwezig bleek.

Maar in deze laatste vergadering schuilt een merkwaardigheid, die wij hier signaleren en die ons uit de vage correspondenties, die ons uit Aruba bereiken, niet geheel duidelijk zijn. Wat wil het geval?

De geprojecteerde vergadering van gisteren was de derde vergadering. De Eilandenregeling schrijft in Artikel 41 imperatief voor, dat indien twee maal een vergadering niet kan worden gehouden, de derde vergadering wèl mogelijk is, ongeacht het aantal leden dat is opgekomen.

Wij moeten hierbij dus constateren dat men ten aanzien van bedoeld artikel 41 van de procedure afgeweken is, tenzij op een of andere manier niet voldaan is aan art. 30, dat de wijze van het uitschrijven van vergaderingen regelt.

Hedenavond wordt in de Stadsschouwburg de eerste vertoning gegeven van het toneelstuk „Van de Vos Reinaert", een menselijk spel van dieren, dat ter gelegenheid van het gouden bestaan van het ANV op Curaçao ten tonele wordt gevoerd. Grimbaert, de das, poogt Reinaert de Vos te overreden met hem naar Koning Nobel's Hof te trekken.

Waardig slot van Vacantieplan 1954 Suffisantdorp

Suffisant. — Gisteren werd het Vacantieplan 1954 van Suffisantdorp op waardige wijze uitgeluid met één door de kinderen gewaardeerde picnic op de boomrijke plantage Groot St. Joris. Al in de vroege morgen heerste er bij het stadion een grote drukte van kinderen en ouders. 400 zingende kinderen aanvaardden in autobussen om 8 uur de reis naar St. Joris. Daar aangekomen verspreidden de kinderen zich; aldra klonk muziek uit luidsprekers en konden de kinderen naar hartelust spelen, stoeien en zich te goed doen aan allerlei heerlijke dingen, zoals limonade, ijsjes, krentekoek, snoep enz. Het hoogtepunt van de dag was etenstijd. Bij de eettent heerste er een koortsige bedrijvigheid. het waren de heren Struwe, Janse, Mason, Hadtlavny en echtgenote en zelfs de heer L. Poldervaart chef van de afdeling Arbeidszaken, die met opgestroopte mouwen de potten en pannen bewerkten. De kinderen keken glunderend toe en lieten zich de heerlijke rijst, moreng, salade en bakbanaan goed smaken.

Na het eten vond de prijsuitreiking plaats van de verschillende spelen, welke gedurende de vacantie op de sportvelden werden gehouden. De heer H. G. Struwe, wnd chef van het dorp, hield een korte toespraak, waarin hij dank bracht aan allen, die hebben medegewerkt aan het zo geslaagde vacantieplan. Het is niet mijn gewoonte aldus sprak hij om namen te noemen, echter moet ik van deze keer van de gewoonte afwijken en een pluim op de hoed zetten van de heer Mason, die dag en nacht in touw geweest is, om voor de kinderen de vacantie tot in de puntjes te organiseren. Dat hij hierin geslaagd is, in samenwerking met de overige stafleden en de bijzondere medewerking van de CPIM, mag voor hem en alle medewerkers en -werksters een voldoening zijn. De kinderen hebben hun dankbaarheid, voor hetgeen voor hen georganiseerd werd, getoond door volop van alles te genieten.

De prijzen, die hierna werden uitgereikt, bestonden uit fraaie kinderleesboeken. Mevr. Janse deelde ze uit. Om 15 uur werd de terugreis naar Suffisantdorp aanvaard.

Is er iets van U bij ?

Willemstad — In de afgelopen week zijn gevonden: 1 blauwe vulpen met nikkelen dop merk „Parkette"; 1 bruine boodschappentas met ritssluiting (zonder inhoud), 1 houten ladder, 1 dames-zonnebril met lila montuur, 1 zakdoek, 1 gouden halsketting met hanger (hanger voorstellende een vis), 1 gouden halsketting met hanger (hanger voorstellende Christus-figuur), 1 paar blauwe oorhangers met witte en paarse steentjes, 1 zwarte portemonnaie met inhoud; 1 kettinkje met hanger waarin ingegrift „K.G. 25—12—30", 1 valse-gebitje nr P.S. 903, 1 wasbriefje en 1 munt en een hoofddoek (souvenir van Curaçao), gevonden in Boekhandel Salas.

Verdere inlichtingen betreffende bovengenoemde voorwerpen zijn te bekomen op het hoofdbureau van Politie, Centrale Administratie, Kamer 5, alhier.

Sportfestijn in zicht

Robben met jubileumwedstrijden

Willemstad. — De viering van het 5-jarig bestaan van de Curacaose Zwem- en Poloclub „De Robben" wordt op 16 September as. besloten met grote zwemwedstrijden in het Rif-zwembad.

Hieraan nemen verschillende zwemclubs van Curaçao deel, waaronder de zwemafdeling van de Koninklijke Marine voor het eerst in clubverband aan de start verschijnt.

Het programma, dat zal bestaan uit nummers voor junioren en senioren, belooft zeer spannend te worden, daar vele prominente zwemsters en zwemmers reeds van hun belangstelling blijk gaven.

De inschrijvingen zijn echter niet vrij en kunnen alleen opgegeven worden via de technische commissies van de betreffende verenigingen. Om precies 20 uur nemen de zwemwedstrijden een aanvang, die bestaan zullen uit 50 m. school- en vrije slag, 100 m. school-, vrije- en rugslag, terwijl na de pauze schoonspring-wedstrijden en de estafettes worden gehouden.

Tot slot van de avond wordt een dames- en heren-waterpolowedstrijd gespeeld tussen ploegen van Asiento en de Robben.

Voor elk nummer zijn 3 prachtige prijzen beschikbaar, bestaande uit vergulde-, verzilverde- en bronzen medailles, die respectievelijk voor de eerst-, tweede- en derde aankomende op elk nummer worden uitgereikt.

Door het welwillend afstaan van chronometers door de firma Spritzer & Fuhrmann krijgen deze wedstrijden een nationaal aspect en kan er een grote spanning verwacht worden, temeer daar ook de Curaçaose kampioenschappen voor de deur staan.

Met deze wedstrijden luiden de Robben tevens een nieuwe periode in van zwemevenementen, waarvoor op de Antillen grote belangstelling bestaat en waarmede de zwemsport zeer zeker gebaat is.

Medewerkers onthaald

Emmastad. — De deelnemers aan de kinderoperrette „Hansje's verjaardag" hebben zelf maar weinig kunnen genieten van de goochelaar en de poppenkast. Het was dan ook goed gezien deze nijvere werkertjes — alsmede een groep medewerkers die achter de schermen minstens zo veel succesvol werk hebben verstouwd — een aparte middag te beleggen, die gisteren in de Asiento-club zijn beslag kreeg.

Daar goochelde de goochelaar naar hartelust, de poppenkast liet Jan Klaassen en Katrijntje de meest dolle avonturen beleven. Kortom, de jeugd zat naar adem te snakken zo waren zij in de avonturen van de poppen verdiept. Zij werden ook nog op limonade getracteerd, het gebruikelijke zakje snoep ontbrak evenmin.

De heer H. Holtkamp dankte in een sympathiek woord de ouders en de medewerkers aan deze zeer geslaagde kinderoperette.

Hartelijke woorden voor Yvette Ecury

Willemstad. — Na het nieuwsbulletin in de landstaal was het de beurt aan Curom's voorzitter F. Visser om mej. Ecury, die binnenkort naar Nederland vertrekt om beeldende kunsten te gaan studeren, dank te zeggen voor het vele, dat mej. Ecury in de afgelopen 1½ jaar voor de Curom heeft gepresteerd. De heer Visser drukte in enkele welgekozen bewoordingen zijn spijt er over uit, dat de Curom een bekwame en populaire kracht verliest, want in mej. Ecury's vertrek verliest de Curom ook de bekende Cadi. De heer Visser begreep, dat de kunst mej. Ecury even na aan het hart lag als het omroepen; hij hoopte dat mej. Ecury spoedig weer voor de Curom microfoon zal gehoord kunnen worden. Als stoffelijk blijk van aandenken werd mej. Ecury een mooi horloge aangeboden.

Mej. Ecury zal toch voor de Curom wekelijks een programma onderdeel n.l. een Antilliaanse rubriek verzorgen.

EL CONTINENTAL

Willemstad. — Gistermiddag hebben twee trotse gebroeders Fruchter enkele honderden vrienden en kennissen ontvangen in hun nieuwe zaak, waarover de „Amigoe di Curacao" gisteren reeds uitvoerig schreef. Wij zeggen enkele honderden en wij overdrijven niet. Want het is een drukte van belang geweest.

De vele gasten van de Fruchters, die natuurlijk allen een drankje aangeboden kregen, waren opgetogen en zeer terecht. Onder de aanwezigen, die de gebroeders kwamen feliciteren merkten wij op de Voorzitter van de Regeringsraad Mr. Dr. Da Costa Gomez, Landsminister Plantz, de Voorzitter van de Staten Ch. Voges en Gedeputeerde Rozendaal. Verder vele leden van het Corps Consulair en belangrijke figuren uit de plaatselijke handel. De heren A. en J.C. Henriquez, die voorheen in het pand Heerenstraat 26 huisden, keken vol verbazing naar de moderne winkel. Hun oude zaak is niet meer terug te vinden. De architect Ben Smit kan zeker trots zijn op zijn werk, evenals de andere zaken en instellingen die hebben bijgedragen aan de bouw van het nieuwe „El Continental". En nu kunnen de klanten komen!

Welterusten

Toen ik gisteravond „Hotel Americano" betrad, zaten er op het terras enkele personen op zienbarend stil te zitten.

„Goeie avond", zei ik.

Ik hoorde niets. Maar er was althans één heer, die één wenkbrauw optrok.

Behoedzaam sloop ik naar een tafeltje en plaatste fluisterend een bestelling bij de ober, die indolent naderbij geslenterd kwam.

Toen ik een slok van mijn bier nam, schrok ik zelf van het gerucht, dat ik veroorzaakte. Ik streelde de poes, die beschouwend naast mij op een stoel was komen zitten. Het beest begon aanstonds te spinnen. „Ssst", fluisterde ik bestraffend. Want een van de heren, die verbeten een borrel zat te drinken, keek verstoord op.

Successievelijk verdwenen de gasten een voor een knorrig. Totdat ik met de ober alleen bleef.

„Warm weer geweest vandaag", zei ik.

Hij knikte.

„Hou ik u op?" vroeg ik.

„Nee", antwoordde hij, „ik houd niet van vroeg naar bed gaan."

„Ik ook niet", zei ik vol warme instemming.

Er heerste nu enkele minuten een donkere stilte.

Toen zei hij: „Als je dood bent, kun je nog lang genoeg slapen".

„Ach ja....", zei ik mijmerend. Nadat wij elkaar nog een poosje hadden zitten voorbijzien, zei ik:

„Kom, ik ga maar eens. Welterusten.'

Op mijn kamer gekomen verwonderde het mij, dat er geen doodkist voor mij gereed stond.

Dienstmeisjes onder elkaar

Willemstad. — Een dienstmeisje deed aangifte bij de recherche van diefstal van een lederen portemonnaie, inhoudende twaalf gulden en wat klein geld, alsmede van een gouden horloge en een gouden kettinkje. Verdacht van deze diefstal is aangehouden het dienstmeisje S.H.D., doch wegens gebrek aan bewijs is zij weer op vrije voeten gesteld.

Omroepkampioen van Engeland

De man die u hier in actie ziet is beslist niet op zijn mondje gevallen. Het is Ben Johnson, stadsomroeper van Fowey, in Cornwall, die in de afgelopen vier jaar kampioenomroeper van Engeland is geweest en hier bezig is zijn titel uit volle borst te verdedigen tijdens de Nationale Omroeperskampioenschappen 1954 te Hastings, in Sussex, waaraan niet minder dan 22 omroepers uit alle delen van Engeland deelnamen.

Journaal van de Mobiele Brigade

Willemstad. — De „buit" van de Mobiele Brigade van gisteren is drie verbalen, een waarschuwing, acht assistenties en vier lichte aanrijdingen.

Vreemd doende dienstbode

Op Koraal Perret doet een dienstbode de laatste dagen een beetje vreemd. Zij loopt des nachts in haar kamer als een dolle heen en weer en spreekt onverstaanbare woorden. Toen de politie arriveerde, was de vrouw rustig, maar gaf op gestelde vragen vreemde antwoorden. Daar onmiddellijk ingrijpen niet nodig bleek is de werkgever van de dienstbode aangeraden naar een dokter te gaan.

Naar de recherche

In de Penstraat moest de Mobiele Brigade optreden tegen een man die zijn vrouw, waarvan hij van tafel en bed is gescheiden, mishandeld en het huisraad kort en klein sloeg. Beide personen zijn aan de recherche overgegeven.

Wegenwacht op Curaçao

De Mobiele Brigade heeft gisteren een beetje wegenwacht gespeeld, waarvoor een dame de agenten van de M.B. zeker dankbaar is. Bedoelde dame namelijk was met haar wagen in een greppel gereden. Er was geen schade maar zij kon de auto niet meer op de weg krijgen, reden waarom de Mobiele Brigade een handje meehielp en de auto uit de greppel tilde. Prima service.

Cross-country

Willemstad. — Op Zondag 5 September a.s. zal onder auspiciën van de C.A.B. een cross-country worden gehouden, waaraan ongeveer 25 athleten deelnemen. De beste lopers van Sithoc, Huracan, Udi en Marinebasis Parera verschijnen aan de start, die om 16.00 uur op Zaquito plaats vindt.

Het parcours loopt van de Piscaderaweg langs het Mundo Nobo tennisstadion via de van Leeuwenhoekstraat naar de Pater Euwensweg, de finish is bij het Rifstadion. Tussen de beide ambachtsscholen in, n.l. de nieuwe en de oude ambachtsschool liggen genoeg obstakels om het wedstrijd element te verhogen. Er wordt nog op gewezen dat de deelnemers zich gratis kunnen laten keuren bij dr Allaart op Zaterdagmiddag 13.00 uur, men kan zich ook wenden tot eigen artsen.

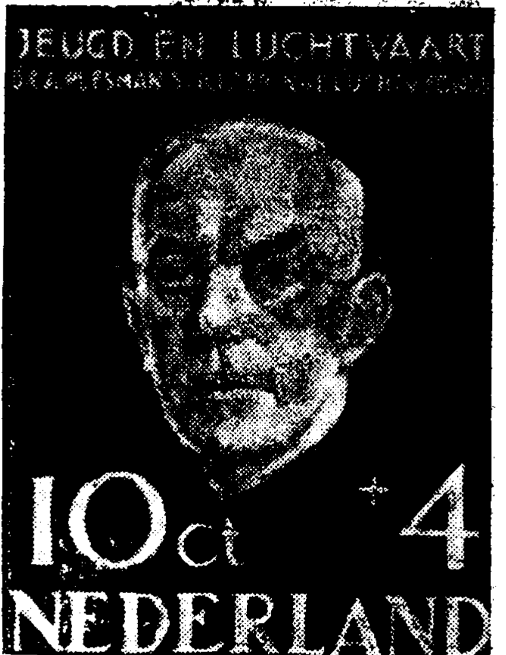
Prijsuitreiking Vacantieplan P.S.V.

Willemstad. — Gistermiddag vond op Vaersenbaai de prijsuitreiking plaats aan de winnaars van de verschillende sportevenementen, gehouden in het kader van het P.S.V.-Vacantieplan. Tevens is het slotfeest gehouden waaraan een tentoonstelling van handwerkjes vooraf ging.

De heer Kroeze, voorzitter van Vaersenbaai reikte aan de winnaars de prijzen uit. Vele belangstellenden hebben een bezoek gebracht aan de baai en het was er een drukte van belang.

Over de kop

Willemstad. — Op de weg naar Willibrordus sloeg gisteravond om half zeven een personenauto enkele malen over de kop. Schade ongeveer ƒ 1500.—. De bestuurder verklaarde tegenover de politie dat hij.... verblind was geworden door een tegenligger en zo de macht over het stuur had verloren. De chauffeur bekwam een gebroken linkersleutelbeen. Dr. Chocolaad behandelde de gekwetste.

De nieuwe Nederlandse postzegels ten bate van het Nationaal Luchtvaartfonds. De zegel van 2 cent stelt een jongen voor die met een model van een vliegtuig speelt en is geelachtig groen van kleur; de zegel van tien cent draagt de beeltenis van Dr. Plesman, luchtvaartpionier en een van de stichters van het Nationaal Luchtvaartfonds. De kleur van de zegel is grijsblauw. De serie is ontworpen door prof. G. V. A. Röling te Laren (N.H.), die ook de tekst en waarde-aanduidingen verzorgde. Ze zijn uitgevoerd in koperdiepdruk (rotogravure) en gedrukt door Joh. Enschede & Zonen, Grafische inrichting N.V. te Haarlem. Zij zullen tot en met 31 December 1955 geldig voor de frankering blijven. De verdere technische gegevens luiden; zegelgrootte 24.25 x 31.55 mm. Beeldrechthoek 21.25 x 22.55 mm. Kamtanding 12.5 x 12. Vellen van 10 x 10 zegels, papier zonder watermerk.

DE DIRECTEUR VAN HET DEPARTEMENT SOCIALE- EN ECONOMISCHE ZAKEN MAAKT HIERBIJ BEKEND

dat het m.s. „INO" van de K.N.S.M. de 5e September van Aruba zal vertrekken, de 7e September van Curaçao en de 8e September 1954 van Bonaire. Vandaar zal het schip naar de Bovenwindse Eilanden vertrekken.

Het schip zal post en vracht voor deze eilanden vervoeren, echter geen passagiers medenemen. Wijziging van bovengenoemde data is voorbehouden.

De Directeur voornoemd,

J. H. VAN BOVEN.

„Hulp in boogschutters, galjoenen en katapulten"

Eeuwenoud verdrag brengt de Britten aan Portugals zijde

Diplomatiek succes voor Salazar's bewind

(Van onze correspondent)

Het verloop van de crisis in de Portugees-Indische betrekkingen rond het bezit van de Portugese enclaves heeft tot dusver het binnenlands prestige van Salazar's bewind opnieuw aanzienlijk versterkt, en zulks naar ook de oppositie moet toegeven — volkomen verdiend. De zo zeer geduchte vijftiende Augustus, Indië's onafhankelijkheidsdag, is zonder beduidende ongelukken voor de Portugese bezittingen voorbijgegaan; van de aangekondigde massale opmars van de „vrijheidsvrijwilligers", die volgens de Portugese autoriteiten grotendeels uit de Portugese enclaves naar Indisch gebied uitgeweken socialistische en communistische opponenten tegen Salazar's regiem zijn, versterkt met extreem-linkse elementen van Nehroe's republiek, is praktisch niets gekomen. Deze opmars, vreedzaam en ongewapend — „satyagraha" — had moeten culmineren in een bezetting van de Portugese administratiegebouwen. Van Indische zijde was voorts geschermd met de bedreiging, dat, zo de Portugese politie gewapenderhand tegen de „vrijheidsvrijwilligers" zou optreden, dit optreden op zijn beurt een tussenbeide komen van de Indische gewapende macht tot gevolg zou hebben. Het is er tenslotte op uitgedraaid, dat Indische politietroepen zelf goeddeels het binnenrukken van de vrijwilligers in de Portugese enclaves — waarvan Goa met ruim 3.800 vierkante kilometer en ruim 600.000 inwoners veruit de belangrijkste plaats is — hebben verhinderd.

De oorzaak van deze ommezwaai van Indië is ongetwijfeld gelegen in het feit, dat zich in het laatste tweetal weken voorafgaand aan de 15e Augustus een belangrijke mate van internationale, Westerse solidariteit met de Portugese positie had voorgedaan, terwijl voordien Portugal zich bitter beklaagde over de eenzaamheid, waarin het in deze grote moeilijkheden werd gelaten, met name door zijn eeuwenoude bondgenoot, Engeland. De Westerse wereld scheen zich voor Portugals moeilijke positie in het geheel niet te interesseren. Het grote prestigesucces, dat de kwestie tenslotte voor Salazar's bewind heeft opgeleverd, komt dan ook vooral voort uit het succesvolle optreden van de Portugese diplomatie, die deze verlatenheid wist te doen verkeren in een omvangrijke internationale solidariteitsmanifestatie.

Het behoud van de Portugese „Estado da India" is ook nu weliswaar nog allerminst verzekerd en de mogelijkheid op een bevredigend accoord met Nehroe lijkt ook nu nog uiterst gering; maar hoe het verder verloop ook zijn mag, Salazar's bewind kan geen blaam treffen, ook niet de blaam, dat het door zijn ondemocratisch karakter in de weg stond van een beweging voor internationale saamhorigheid met Portugal.

Onder de blijken van medeleven, die Portugal van een aantal democratische en minder democratische regeringen heeft ontvangen, worden vooral die van de Braziliaanse, Zuid-Afrikaanse en Britse regeringen om hun nuttig effect hoog aangeslagen. Brazilië, groot dochterland van Portugal, heeft een sterke kolonie van Indische handelslieden, evenals Zuid-Afrika; daar liggen dus grote Indische belangen, die de regering van New-Delhi niet zo maar over het hoofd kan zien.

Het minst spontaan is het tussenbeide komen van de Britse regering geweest, die Nehroe deed weten, dat zij ernstig hoopte, dat Indië voor de oplossing van zijn geschil met Portugal geen geweld zou gebruiken. Deze Britse verklaring liet en laat de kwestie van Portugals recht volkomen in het midden en indien de Portugese bladen, ongetwijfeld op aanwijzing van de officiële persinstantie, toch hoog en dankbaar hebben opgegeven van deze Britse tussenkomst, is dat terug te brengen tot Portugees begrip voor Engelands netelige positie tussen enerzijds het „moeilijkste" lid van de Commonwealth en anderzijds zijn oudste bondgenoot en tevens tot het verlangen van Portugese zijde om dit bondgenootschap te eren.

Het is waarschijnlijk niet overdreven om te zeggen, dat de Portugese ambassadeur te Londen om de Britse verklaring met enige energie heeft moeten bedelen. De situatie was er een, waarin Engeland er niet graag aan herinnerd werd, dat het met Portugal verbonden is door het oudste bondgenootschappelijke verdrag, dat de wereldhistorie kent: een verdrag daterend van het jaar 1373. Het geen Portugal niet belette zijnerzijds Engeland eraan te herinneren, hoe Engeland zich in een benarde situatie in het jaar 1943 op dat verdrag beriep, toen het Portugal vergunning vroeg voor het aanleggen van luchtbases op de Azoren tegen het Duitse duikbootgevaar.

Zoals gezegd: het Brits-Portugese verdrag is het oudste van alle geldende internationale verdragen. Bijna zes eeuwen oud en de tekst zelf kraakt door deze ouderdom. „Wij, aldus luidt het eerste artikel, komen overeen en leggen vast, dat er vanaf deze dag tussen ons vriendschap, eenheid, verbond en oprechte, waarachtige, trouwe, standvastige, wederkerige en altijddurende genegenheid zal bestaan, en dat wij van nu af als ware en trouwe vrienden, wederkerig vrienden zullen zijn van onze vrienden en vijanden van onze vijanden; en dat wij elkander zullen bijstaan, helpen en ondersteunen te land en op zee tegen alle sterfelijke mensen." Een ander artikel spreekt van de hulp die troepen, boogschutters, galjoenen, bewapende schepen en katapulten" die de een zou kunnen vragen en die de ander dan zou moeten geven.

Hernieuwd vonnis

Strenge straf verwacht voor Kolonel Taruc

Manila. — President Ramón Magsaysay van de Philippijnen heeft het vonnis van twaalf jaar gevangenisstraf, dat eerder op de dag tegen Kolonel Luis M. Taruc, de communistische guerrilla-leider werd uitgesproken, een „aanfluiting van de gerechtigdheid" genoemd. Hij gelastte zijn justitie- en leger-functionarissen de 40-jarige rebellenleider moord ten laste te leggen en een nieuw proces te openen.

Volgens de nieuwe beschuldiging zou Taruc verantwoordelijk zijn voor de dood van mevrouw Aurora Quezon, de weduwe van een oud-president, bij een hinderlaag in 1949. Magsaysay sprak de berichten tegen, volgens welke het milde vonnis het gevolg zou zijn van een „afspraak" tussen de regering en Taruc, waarbij aan de communist clementie beloofd werd op voorwaarde, dat hij schuld bekent. Magsaysay zei: „Ik ga geen afspraken met communisten aan en ik zal niet dulden, dat enigerlei ambtenaar van deze regering afspraken met hen maakt".

Taruc gaf zich in Mei jl. alleen over na aan het hoofd gestaan te hebben van 24.000 guerilla-strijders van de stam der Hukbalahaps in hun negen jaar oude strijd tegen de regering.

Seria. — Vier oliebronnen onder de bedding van de Zuidchinese Zee der British Malayan Petroleum Company gaan binnenkort olie produceren. De olie zal door een buisleiding op de bedding van de zee naar land worden gevoerd en daarna uit tanks aan de kust over een afstand van 45 mijl worden gepompt naar de raffinaderij te Lutong in Noord-Serawak.

Verdediging tegen atoomaanvallen

Moskou. — „Rode Ster", het blad van het Sovjet-ministerie van Defensie, schrijft in een artikel uit een serie over verdediging tegen atoomaanvallen, dat laagten en bossen troepen tegen de uitwerking van stroomaanvallen kunnen beschutten. Het voegt er aan toe, dat steile hellingen, afgronden, hellingen van laagten en oevers een schild kunnen vormen tegen het licht en de uitstraling van een atoomontploffing. Zij kunnen ook voorwerpen tegen de uitwerking van schokgolven beschermen.

In de steden dienen de ondergrondse schuilplaatsen versterkt te worden, teneinde het neerstorten van metselwerk tegen te gaan. Voorts dienen zij van nooduitgangen voorzien te worden en van een ventilatiestelsel, dat het binnenkomen van radio-actieve deeltjes tegengaat.

Operatie Schaak

Schaakolympiade Amsterdam in bulletin-vorm verkrijgbaar

Toen Argentinië onverwacht verstek liet gaan voor de organisatie van het F.I.D.E.-Landentournooi 1954, dat evenals in 1939 in Buenos Aires zou worden gehouden, was het de STICHTING VOOR INTERNATIONALE SCHAAKTRADITIE te Amsterdam onder de bezielende leiding van de Nederlandse Schaakmeester Lodewijk PRINS, die in twee dagen tijd de beslissing nam de organisatie van het Landentournooi over te nemen.

Operatie Schaakmat

Doch dit tournooi is duur. De totale kosten ervan — en dat zijn alleen maar de verblijfskosten, want de teams reizen voor eigen rekening — worden geschat op ongeveer Ned. f. 125.000. Met de toestemming van de Minister van Justitie, die onmiddellijk werd verkregen, wordt nu een loterij georganiseerd. „Operatie Schaakmat" genaamd, waarvan de trekking op Zaterdag 18 September a.s. is vastgesteld.

De loten komen op Ned. f 0.25 per stuk. De Ned. Ant. Schaakbond heeft er inmiddels een aantal van besteld, die via de Schaakverenigingen verkocht worden. De hoofdprijs? Ned. f 15.000.

Partijverzameling

De bezetting van het landentournooi is buitengewoon sterk: namen als Botwinnik, Smyslov, Bronstein, Keres, Euwe, Szabo, Gligorio, Najdorf en Stahlberg (om enigen te noemen) spreken reeds voor zichzelf, afgezien nog van het feit, dat 27 landen de beste spelers afvaardigen.

Het deed ons dan ook zeer veel genoegen te vernemen, dat toestemming is verkregen een uitgave van alle gespeelde partijen het licht te doen zien. Dat deze uitgave bij het Ned. Schaakcentrum in uitstekende handen is, weten we uit de ervaring opgedaan tijdens het Candidatentournooi te Zürich in September/October.

Dit betekent, dat van deze Schaakolympiade om de paar dagen een geregeld gedrukt bulletin zal worden uitgegeven, waarin alle gespeelde partijen zijn opgenomen. Alle gespeelde partijen — dat wil zeggen, dat diegenen, die zich op dit bulletin abonneren, na verloop van een maand (het tournooi duurt van 4 tot 28 September) een complete verzameling van een ongeveer duizend partijen, gespeeld door de grootsten der schaakreuzen, zullen ontvangen.

De prijs hiervoor bedraagt N.A. f 5.—. Bestellingen kunnen via de Secretaris van de N.A.S.B., de heer P. S. Jacobson, p/a C.P.I.M. (tel. 9-4358) worden opgenomen.

Bonn. — Het Westduitse ministerie voor zaken geheel Duitsland betreffende heeft meegedeeld niets te weten van enigerlei vlucht van Lothar Bolz, de Oostduitse minister van buitenlandse zaken, naar het Westen. Het bericht omtrent deze vlucht werd vandaag door het blad „Bild Zeitung" gepubliceerd. Ook van de zijde van de geallieerde Hoge Commissie kon men nog geen commentaar geven op dit bericht.

Alle begin is vreemd, vooral als je naar school moet. De schoolvacanties in Nederland zijn weer ten einde en dat is het teken, dat er heel wat nieuwe leerlingen voor het eerst naar de schoolbanken gaan. Een enkeling vond het nog erg vreemd in zo een groot lokaal, zodat de waterlanders er aan te pas kwamen. Dit jongetje wordt door de juffrouw op zijn gemak gesteld, nadat hij in een hevige huilbui was losgebarsten.

In het zand van MARS

door ARTHUR C. CLARKE

(Vert. door F. van Oldenburg Ermke)

Niet zo heel dikwijls. Ze zijn ontzettend veilig en er kan weinig aan stuk gaan. Natuurlijk zit een roekeloze rijder wel eens vast, maar gewoonlijk kan je jezelf redden met de windas. Er waren in de afgelopen maand maar een paar gevallen van mensen, die terug moesten lopen."

„Ik hoop niet, dat we het derde geval zullen zijn," zei Mackay, toen het voertuig de luchtsluis inrolde.

„Daar zou ik me maar geen zorg over maken," lachte de chauffeur, terwijl hij wachtte, totdat de buitendeur open zou gaan. „We blijven dicht bij huis, zodat we nog altijd wel zullen kunnen terugkomen, als het ergste gebeuren mocht."

Met vol gas stoven ze door de luchtsluis de stad uit. Er was een smal pad gemaakt door het laag, fel groen plantengroeisel — een weg, welke om de haven heen liep en van waaruit straalsgewijze andere straatwegen liepen naar de nabije mijnen, het radiostation plus observatiepost op de heuvels en naar de kade, waar zelfs nu nog ladingen van Ares met raketten vanuit Deimos arriveerden.

„En nu," zei de chauffeur, terwijl hij bij het eerste kruispunt stilhield, „is de keuze aan u. Waar zullen we heengaan?"

Gibson worstelde met een kaart, die drie keer te groot was voor de cabine. Hun gids keek er naar met verachtelijke blik.

„Ik weet niet waar u die vandaan hebt," zei hij. „Ik vermoed, dat u haar van het gouvernementsbureau kreeg. Die kaart is in ieder geval volkomen verouderd. Als u mij vertelt, waar u naar toe wilt, zal ik u erheen brengen zonder dat u zich iets van dat ding hoeft aan te trekken."

„O, uitstekend," zei Gibson gedwee. „Ik stel voor, dat we de heuvels in gaan en daar eens goed rondkijken. Laten we naar het Observatorium gaan."

De Vlo sprong voorwaarts langs de smalle weg en het schitterende groen rondom hen vervaagde tot een effen vlek.

„Hoe vlug lopen die dingen?" vroeg Gibson, nadat hij van Mackay's schoot, waarop hij terecht gekomen was, was opgestaan.

„O, op een goede weg minstens honderd. Maar aangezien er niet veel goede wegen op Mars zijn, moeten we het wel een beetje kalmer aan doen. Ik rijd nu zestig. Over ruw terrein kunnen we blij zijn, wanneer we de helft halen."

„En hoe staat het met de maximumafstand?" vroeg Mackay, altijd nog een beetje zenuwachtig.

„Een goede duizend kilometer met een lading zelfs als we het verbruik voor verwarming, voor koken en de rest nogal ruim nemen. Voor werkelijk grote tochten hebben we een aanhangwagen nodig met reserve-krachtcellen. Het record is ongeveer vijfduizend kilometer. Ik heb vroeger eens drieduizend gemaakt, toen we in de Zilverstreek op onderzoek uitgingen. Wanneer je met zulke dingen begint, spreek je van tevoren af dat ze je vanuit de lucht ravitailleren."

Hoewel ze nog niet langer dan een paar minuten gereden hadden, zonk Port Lowell reeds weg achter de horizon. De steile kromming van Mars maakte het heel moeilijk om afstanden te schatten, en het feit, dat de koepels nu reeds half schuil gingen achter die kromming, gaf het idee, dat veel grotere voorwerpen op veel groter afstand waren dan werkelijk het geval was.

Even later verschenen ze weer, toen de vlo begon te klimmen. De heuvels boven Port Lowell waren minder dan een kilometer hoog, maar ze vormden een bruikbare dam tegen de koude winterwinden uit het zuiden en bezaten geschikte punten voor radiostation en observatorium.

Ze bereikten het radiostation een half uur nadat ze de stad hadden verlaten. In het Noorden zweefden de koepels van Porth Lowell als schuimbelletjes op een groene zee. Naar het Westen kon Gibson nog juist een glimp opvangen van het diepe rood van de woestijn, die de hele planeet omgaf. Daar de heuvelkam nog steeds iets hoger lag dan waar hij zich bevond, kon hij niet naar het zuiden kijken, maar hij wist, dat de groene gordel van planten zich enige honderden kilometers uitstrekte om dan geleidelijk over te gaan in de Mare Erythraeum. Op de top van de heuvel viel nauwelijks plantengroei te bekennen, en hij veronderstelde, dat dit te wijten was aan gebrek aan vochtigheid.

Hij liep naar het radiostation. Het was geheel automatisch, zodat er niemand was, die hij op de gebruikelijke manier kon aanklampen, maar hij wist er genoeg van om te kunnen raden hoe het werkte en wat er aan de hand was. De reusachtige, parabolisch gevormde reflector lag bijna op z'n rug en wees een weinig oostelijker dan het zenith naar de aarde, zestig millioen kilometer zonwaarts. Langs zijn onzichtbare straal kwamen en gingen de berichten, welke de beide werelden verbonden. Misschien vloog op ditzelfde ogenblik een van zijn berichten naar de aarde — of kwam een van Ruth Goldstein's aanwijzingen naar hem toe snellen.

Mackay's stem, misvormd en zwak in die dunne lucht, deed hem zich omwenden.

„Er gaat iemand landen — daar rechts"

Niet zonder moeite ontdekte Gibson de nietige pijlspits van de straaljager, die zich snel langs de hemel voortbewoog, binnenvliegend in glijvlucht, precies zoals hij een paar weken geleden gedaan had. Het toestel scheerde over de stad en was achter de koepels verdwenen, toen het de landingsbaan bereikt had. Gibson hoopte, dat het de rest van zijn bagage bij zich zou hebben, want het had naar zijn gevoel toch wel erg lang geduurd, eer die kwam.

Het observatorium lag ongeveer vijf kilometer zuidelijker, juist voorbij de heuvelkam, waar de lichten van Port Lowell niet meer misleidend storen konden. Gibson had half verwacht de glanzende koepels te zien, welke op aarde als het ware het handelsmerk van de astronomen vormden, maar de enige koepel was de kleine „luchtbel" van plastic, waar de verblijven van het bedienend personeel waren ondergebracht. De instrumenten zelf bevonden zich in de open lucht, hoewel in de mogelijkheid voorzien was om ze af te dekken bij slecht weer, wat nochtans zelden voorkwam.

(Wordt vervolgd).

Avonturen van PILOOT STORM

601. — Met brullende motoren verhief de stalen vogel zich van de startbaan en zette koers naar het Westen. Er waren donkere wolken komen opzetten en volgens de weerdienst zouden zij op het eerste gedeelte van de vlucht met enige tegenwind te kampen hebben. Daarna zou het weer echter opklaren. Het was voor Arend een genot eindelijk weer eens het stuurwiel van een viermotorige kist in zijn handen te houden. Hij kon zich de tijd niet meer heugen, dat hij een Douglas gevlogen had, maar ondanks de talrijke vernieuwingen, bood het instrumentbord hem geen moeilijkheden. Fred Mulder, de tweede piloot, die nu als gezagvoerder fungeerde, was een goede bekende van Arend en had op Schiphol de bijnaam van de „Hoppentrommel", vanwege zijn onuitputtelijke voorraad moppen, die hij ten allen tijde bereid was te tappen. Zo nu en dan klonk dan ook Arends lachen boven het gedreun der motoren uit, om door te dringen tot de oren van Sandra, die moederziel alleen in de bijna lege laadruimte van de machine zat. Ja, haar pilootje zat weer in zijn knollentuin!

Uit een stervende binnenzee rijst nieuw land

De Zuiderzee is een binnenmeer geworden - Het nieuwe Lelystad en het oude Enkhuizen - Bello, het museumtreintje van Bergen - Een sombere avond aan de Noordzee

Nederland en zijn K.L.M.

Op één van de zeer weinige stralende dagen, die de afgelopen weken Nederland gebracht hebben, vierde uw briefschrijver zijn weerzien met de Zuiderzee. Een echte zomerzon scheen uit een azuurblauwe hemel, er woei een heerlijk verkoelend briesje en in de Oranjesluizen, deze achterdeuren van de Amsterdamse haven, lagen passagiersschepen vol dagjesmensen en trekkers, die nieuwsgierig over de railing hingen om naar het drukke gedoe van binnenschepen en schuttende zeiljachten te kijken.

Op het Buiten-IJ was, sinds de dagen, dat wij hier geregelde vacantiebezoekers waren, weinig veranderd. De pittoresque visserswoningen van Durgerdam stonden nog net als vroeger als speelgoedhuisjes langs de noordelijke oever en alleen de haven voor watervliegtuigen bij Schellingwoude bleek verdwenen.

De week in Nederland

Kort daarop strekte zich rondom ons het rimpelende water uit van wat de eens zo gevreesde Nederlandse binnenzee was. Een binnenzee, die men thans hoogstens nog een stervende zee, maar veel beter een ruim binnenmeer kan noemen. Want — en dat was voor ons, die hier sinds lang niet meer geweest waren, een hoogst merkwaardige gewaarwording — de Zuiderzee heeft geen wijdte meer. Steeds ziet men kustlijnen. Soms die van het oude land, van het beboste Gooi en van Waterland met zijn kerktorens. Veel vaker echter zijn het dijken: voltooide dijken met bazalten glooiingen en er achter de rode daken van gloednieuwe boerderijen; dijken in reparatie met grote stapels rijshout en steenblokken; of dijken in aanbouw, lange zandlichamen met kiepkarretjes en barakken, eindigend in een verward kluwen van drijvende kranen, zandbakken, sleepboten en hulpvaartuigen.

Kanalen in de zeebodem

Ergens op een plaats, waar vroeger met het blote oog de kustlijn van de Veluwe nauwelijks te zien was, ligt nu het dijkdorpje Lelystad, aan een kruispunt van pas aangelegde dijken, die straks de waterkering zullen vormen van de nieuwe Oostpolder. Er is een haventje, er staan wat huisjes, waar opzichters en andere technici in dienst der Zuiderzeewerken met hun gezinnen wonen, en er groeien zelfs bloemen. Een vrouw hangt de was op in haar tuintje. Als men haar vraagt, of zij het hier niet eenzaam vindt — de dijk, die Lelystad met de wal moet verbinden, is nog niet klaar — antwoordt zij, dat het 's winters weleens stil is, maar dat er een hartelijke verstandhouding bestaat tussen de bewoners van dit miniatuurdorpje midden in het IJselmeer. Rondom Lelystad ligt water, maar overal aan de horizon ziet men tekenen van bedrijvigheid. Sleepboten met bakken keileem varen af en aan; baggermachines graven met noeste ijver geulen in de zeebodem, die eens de kanalen zullen zijn van de nieuwe polder. Nog een paar jaar, vertelt een opzichter, dan is de ringdijk, waaraan op verscheidene plaatsen wordt gewerkt, gereed en kan met het leegpompen van deze eerste der twee zuidelijke Zuiderzeepolders worden begonnen. Nu vaart de dagboot van Amsterdam op Kampen, en varen de binnenschepen op deze route nog dwars door wat eens de polder zal zijn. Men heeft, terwille van het scheepvaartverkeer, bij de monding van de IJsel zelfs een opening in de nieuwe dijk gelaten. Maar straks, als ook dat gat gedicht is, en de polder drooggevallen, zullen op de huidige scheepvaartroute graan en suikerbieten groeien. Terwijl het minuscule eilanddorpje Lelystad dan ras zal uitgroeien tot een stad, de hoofdplaats van de nieuwe Zuiderzeeprovincie, waar men een volgende generatie de huisjes van thans waarschijnlijk als historische curiositeiten zal aanwijzen.

Valt men, komende van het gebied, waar de Zuiderzeewerken in volle gang zijn, een der oude Zuiderzeehavens binnen, zoals Enkhuizen, dan verkeert men plotseling weer in de sfeer van het verleden. Langs de haven dromen huizen met zeventiende-eeuwse trapgevels van de glorieuze tijd, toen hier de handelsschepen uit verre landen hun lading losten en rijkdom brachten aan stad en streek. In Enkhuizen is men thans bezig met de inrichting van een groot Zuiderzeemuseum, waar men alles wil trachten te behouden, wat in de laatste tientallen jaren door de inpolderingen rond de oude binnenzee verloren ging: van oude interieurs tot thans niet meer varende zeilschepen en van klederdrachten tot herinneringen aan jacht, visserij en volksgewoonten. Hopenlijk zal men dit interessante museum levend weten te houden. Want het verleden spreekt alleen dan, wanneer het, ontdaan van alle stof, een stuk werkelijkheid schijnt te zijn.

Springlevend museumstuk

Tijdens onze vacantie ontmoetten wij een dergelijk springlevend museumstuk: Bello in Bergen. Bello is een ouderwets tramtreintje met stoomlocomotief, dat de verbinding onderhoudt tussen Bergen aan Zee en Bergen-Binnen. Reeds jaren staat het op de nominatie om opgeheven en door gestroomlijnde autobussen vervangen te worden. De zeer op efficiency gestelde leiding der Nederlandse Spoorwegen heeft nu eenmaal haar hart verpand aan de moderne techniek. In een paar jaren tijds heeft zij van een ruïne een prachtig spoorwegnet gemaakt met kleurig gelakte gestroomlijnde electrische en dieseltreinen, die de hoofdverbindingen onderhouden, en met een net van autobusdiensten, voor de aanvoer van passagiers uit meer afgelegen streken. In dit beeld van een hoogst modern, hoogst efficient vervoersnet past, naar de mening der Spoorwegen, het bellende stoomlocomotiefje van het Bergense lijntje met haar trits ouderwetse, schommelende wagens niet meer. Maar merkwaardig genoeg verzet Bergen zich hartstochtelijk tegen de vervanging van Bello. Badgasten riskeren liever, dat hun witte strandkleding zwarte vlekken krijgt van de rookwolken, die Bello uitstoot, dan dat zij met de bus gaan. En de kunstenaarskolonie van Bergen-Binnen schijnt

(Vervolg elders in dit blad)

Pioniersleven in de Zuiderzee. Op de plek, waar straks Lelystad, de hoofdplaats van de nieuwe Zuiderzeeprovincie, zal verrijzen, staan thans reeds, op een gereedgekomen gedeelte van de dijk van de Oostpolder, enkele huizen. De gezinnen, die hier, alleen door een boot met het vasteland verbonden, wonen, leiden een wel zeer eenzaam leven.

Berlijn. — De Westberlijnse politie heeft meegedeeld, dat in de afgelopen week 67 Oostduitse politie-agenten, waaronder zeven officieren, naar West-Berlijn zijn uitgeweken. Een Westberlijnse politieman is naar het Oosten gevlucht.

Nicosia. — Te Akrotiri op Cyprus wordt spoedig begonnen met de aanleg van een vliegveld voor de Britse luchtmacht. De kosten zullen meer dan vijf millioen Antilliaanse guldens bedragen.

DDT afdoende tegen de Malaria

Brits Honduras. — De Directeur van de Geneeskundige Dienst in Brits Honduras heeft kort geleden verklaard, dat malaria-gevallen gereduceerd zijn met ongeveer 80% over de laatste vier jaren. Dit is te danken, verklaarde hij voorts, aan een DDT-campagne, begonnen door het Internationaal Kinder Nood Fonds der Verenigde Naties, en wordt thans geleid door de Regering van het gebied.

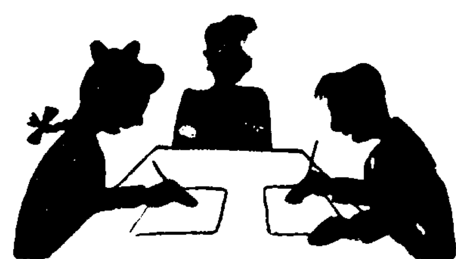
Grondonderzoek in Br. Guyana

Brits Guyana. — Twee Grond-Natuurkundigen, de heren T. A. Jones en C. Wright, zijn onlangs aangekomen in Brits Guyana, teneinde een veel omvattende verkennings-grondonderzoek te ondernemen, hetwelk gefinancieerd wordt door een Koloniale Ontwikkeling en Welvaart subsidie van $ 16.516. Beide natuurkundigen hebben kort geleden een bodem-onderzoek beëindigd dekkende geheel Brits Honduras. In Brits Guyana zullen zij de natuurlijke bodem-bronnen van het gebied onderzoeken, en andere nasporingen overwegen, zomede research-projecten van practische waarde ten behoeve van het gebied.

Ongeregeldheden in Atjeh

Driehonderd opstandelingen hebben militaire nederzetting in Bireuen in het Noord-Oosten van Atjeh aangevallen, aldus wordt uit Medan gemeld. De aanvallers werden na een strijd van twaalf uur teruggedreven. De opstandelingen lieten bij hun terugtocht drie bruggen springen.

Uit Bandung wordt gemeld, dat opstandelingen drie dorpen in West-Java in brand hebben gestoken, waarbij twee personen werden gedood en een ernstig gewond. Voorts plunderden zij een landelijke bank.

AMIGOE VAN DE JEUGD

De goede vangst

„Wat zullen we gaan doen?" vroeg Wim aan zijn vriend Bart, toen ze 's Woensdagsmiddags om twaalf uur uit school kwamen.

„Dat weet ik nog niet", antwoordde Bart. „Laten we eerst maar eens gaan eten, want ik heb flink honger gekregen."

Toen ze bij het huis van Bart waren, spraken ze af, dat Wim na het eten bij hem zou komen, en dan zouden ze wel zien, hoe ze hun vrije middag doorbrachten.

Nadat Wim zijn bord leeggegeten had, zei zijn moeder: „Je moet eerst even naar de schoenmaker, met deze bruine schoenen van vader.

Nou, dacht Wim, dat is gauw genoeg gebeurd, ik ben zo weer terug. Maar hij moest bij meneer Van Dam, zo heette de schoenmaker, een poosje wachten, want vader zou die avond zijn bruine schoenen nodig hebben, had moeder gezegd. Wim ging zo lang op het bankje van de schoenmakersleerling zitten, die naar huis was om te eten. Hij keek aandachtig naar meneer Van Dam, die de losgelaten zolen weer stevig vastsloeg.

„Zo", zei de schoenmaker na een kwartiertje. „Daar kan je vader weer een tijdje op lopen: alsjeblieft, jongeman!"

Wim pakte de schoenen aan, maar keek er niet naar. Zijn oog was gevallen op de kalender, die tegenover hem aan de muur hing.

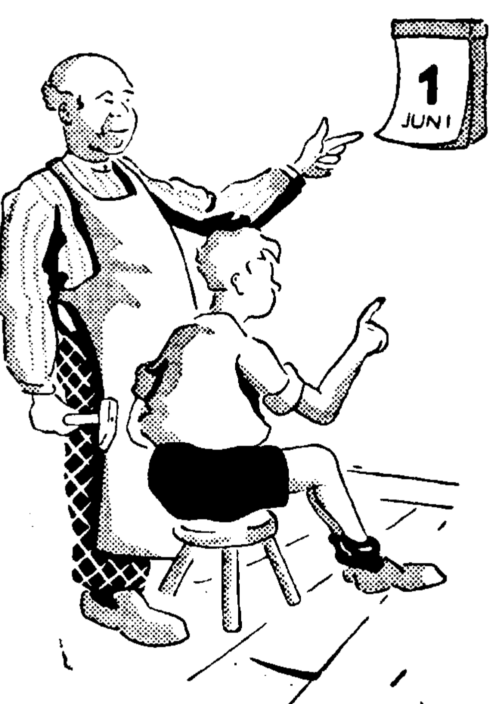
„Ja!" riep Wim, „ik weet 't."

„Wat weet je?" vroeg de schoenmaker.

„Wat ik vanmiddag ga doen", zei Wim: „ik ga vissen met mijn vriend."

„Dat kan, het is één Juni geweest, de vistijd is geopend", zei meneer Van Dam.

Wim nam vlug de schoenen onder zijn arm, groettte beleefd en

verliet de werkplaats. „Je doet je best maar!" riep de schoenmaker nog, toen Wim al bij het hekje was.

Nadat hij gauw vaders schoenen had thuis gebracht, liep hij op een holletje naar Bart, aan wie hij zijn plannetje vertelde. Nou, die was daar natuurlijk best voor te vinden. „Heb je een hengel?" vroeg hij.

„O, nee", zei Wim, „daar heb ik helemaal niet aan gedacht."

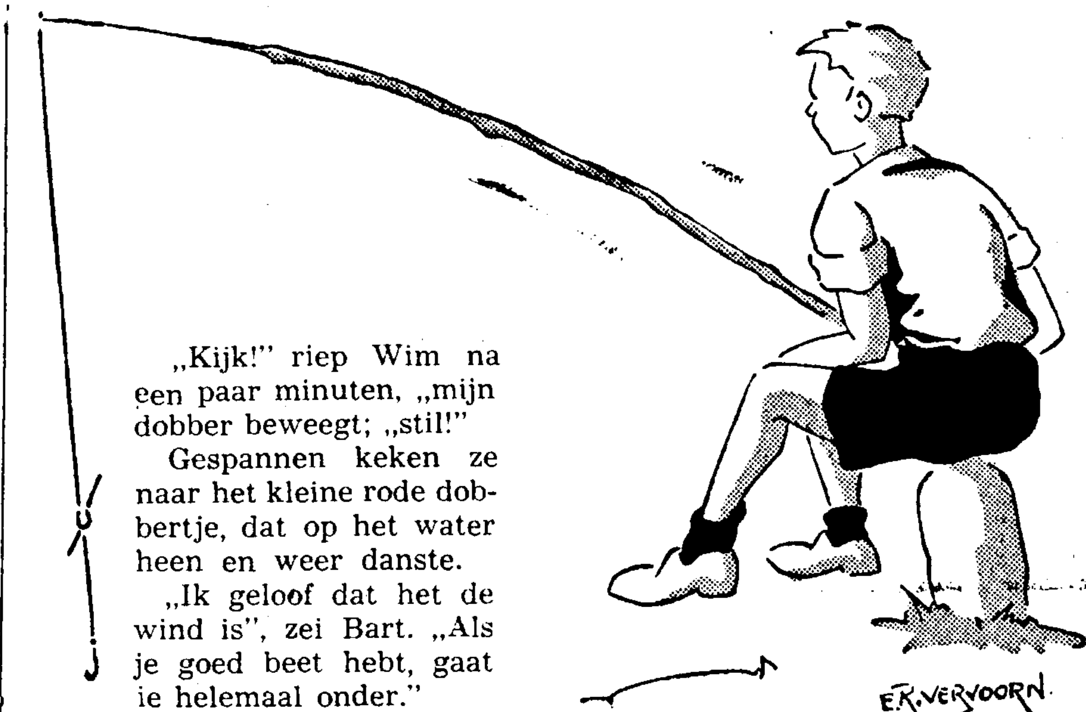
Hij schrok er zelf een beetje van, dat hij dat helemaal vergeten was. Om te vissen heb je nu eenmaal een hengel nodig, dat is zo helder als water.

Bart vertelde, dat hij wel een hengel van zijn grote broer kon lenen en hij vroeg, of de vader van Wim soms een hengel had.

„Nee", zei Wim en hij begreep wel, dat dat niet meeviel. Gelukkig vond Bart op zolder nog een extra-snoertje met een dobber en een haakje er aan. Dat was tenminste alvast wat. Toen Wim op aanraden van de broer van Bart een flinke tak uit de tuin had gehaald, was het probleem spoedig opgelost. Hij had wel geen mooie hengel, maar hij kon er in ieder geval mee vissen

Om drie uur zaten ze aan de waterkant. Nadat de snoertjes afgerold waren, namen ze ieder een stukje deeg en prikten dat aan hun haakjes.

Precies tegelijk legden ze in en toen moesten ze maar afwachten, wie het eerst een visje zou vangen.

„Kijk!" riep Wim na een paar minuten, „mijn dobber beweegt; „stil!"

Gespannen keken ze naar het kleine rode dobbertje, dat op het water heen en weer danste.

„Ik geloof dat het de wind is", zei Bart. „Als je goed beet hebt, gaat ie helemaal onder."

„Dan heb jij beet!" riep Wim, die de dobber van Bart niet meer zag. Hij had gelijk en Bart trok vlug zijn hengel op, maar...... te laat.

Terwijl hij zo aandachtig naar Wim had staan kijken, had een visje het aas van zijn haakje gesnoept. Voor de tweede maal legden de jongens in. Het visje, dat de smaak van het lekkers te pakken had, was blijkbaar op dezelfde plaats blijven zwemmen, want meteen ging Barts dobber weer onder.

Hij wachtte nog even, sloeg toen met een ruk zijn hengel op en zag een klein witvisje aan zijn haakje spartelen. „Hoera!" riep hij, „visjes die snoepen zijn voor de poes!" Wim vulde zijn emmertje half met water en daar werd het eerste visje in gedaan. De jongens, die hoopten, dat er meer visjes deze weg zouden volgen, legden weer dapper in, maar het eerste uur gebeurde er niets. Wim begon de moed al te verliezen. Bart had tenminste iets gevangen maar hij had nog helemaal niets. Tegen vijf uur besloten ze naar huis te gaan en het een volgende keer nog eens te proberen. Bart rolde het eerst zijn snoertje op en toen hij klaar was, wilde ook Wim zijn hengel ophalen.

„Hééééé!" riep hij „het gaat niet!" Zijn dobber was onder water en hij trok vreselijk hard, maar kon hem niet boven krijgen.

„Daar zit vast een snoek aan", zei Bart, die vlug was komen helpen. Na veel moeite kregen ze eindelijk de vangst boven water. Aan het haakje hing.... een grote tak. Teleurgesteld keken de jongens elkaar aan. Dat was even een tegenvaller!

Bart pakte de tak en wilde hem alweer in het water gooien, toen Wim plotseling iets aan een der zijtakjes zag hangen. Vlug pakte hij zijn vondst beet. Het was een ring. Bart haalde zijn schouders op en zei: „Wat heb je daar nou aan."

„Hij kan wel van goud zijn en goud is veel waard", zei Wim, die maar wát trots op zijn goede vangst was. Met zijn zakdoek wreef hij het vuil er af en toen de ring begon te glimmen, was het bijna zeker, dat hij van goud was. Toen zij hem nog eens aandachtig bekeken, ontdekten zij binnen in de ring een paar cijfers: 15—4—1926 stond er.

„O", zei Bart, „dat kan best een trouwring zijn. Vader en moeder hebben ook allebei zo'n ring, daar staat de datum van hun trouwen in."

Ja, dan was de ring nog méér waard, en omdat Wim het wel gek vond om hem zo maar bij zich te houden, besloten zij hem naar het politiebureau te brengen.

„Dat is een gouden ring", zei de agent, die hun vondst op het bureau bekeek. De agent zei echter ook, dat hij niet en twee drie kon zeggen, van wie die ring was. Dat moest hij nazoeken in het boek van de verloren voorwerpen en daarom moesten de jongens na een half uurtje maar even terugkomen. Zij waren echter zo nieuwsgierig, dat ze op de stoep van het bureau bleven wachten.

Na een kwartiertje klopte de agent al op het raam en hij wenkte dat de vissertjes binnen moesten komen. „Het valt nogal mee", zei de agent. „De ring is van mijnheer Koolmans in de Eikenlaan. Hij heeft hem vijf jaar geleden verloren toen hij een meisje redde, dat in de sloot waar jullie gevist hebben, bijna verdronken was."

„Komt meneer de ring halen?" vroeg Wim.

„Nee", zei de agent, „ik heb hem opgebeld en toen ik het nieuws vertelde, vroeg hij of jullie hem zelf wilden komen brengen." Dat vonden de jongens wel leuk en vlug gingen ze naar de Eikenlaan, waar meneer Koolmans op nummer 12 woonde.

Toen ze aangebeld hadden, maakte mijnheer Koolmans zelf open. „Zo, daar hebben we de goudzoekers", zei hij lachend. Hij nam Bart en Wim mee naar de huiskamer en daar moesten ze het hele verhaal vertellen. Mijnheer Koolmans was erg blij, dat hij zijn ring na al die jaren weer terug had en hij bedankte de jongens hartelijk. Mevrouw Koolmans schonk voor Wim en Bart een groot glas limonade in en van mijnheer kregen ze daar elk nog een reep chocolade bij.

Toen ze een poosje gezellig hadden zitten praten, stapten de jongens op, want het was ondertussen al zes uur en dus etenstijd geworden.

Mijnheer Koolmans liet de jongens uit en in de vestibule pakten zij hun hengels weer op, die ze daar zo lang hadden laten staan.

„Wat is dat voor een stok?" vroeg mijnheer aan Wim.

„Dat is mijn hengel", zei Wim. „Het is wel geen echte, maar u hebt gezien, dat ik er toch wel wat mee vangen kan, al was het dan een ring en geen visje."

Mijnheer Koolmans keek de jongens eens aan en scheen even na te denken.

„Wacht eens even", zei hij en liep vlug de trap op. Even later kwam hij terug met een prachtige hengel in zijn handen. „Ik heb jullie al verteld", zei hij, „dat ik vroeger zelf veel gevist heb.

Nu heb ik daar geen tijd meer voor en daarom moet jij die voortaan maar gebruiken", zei hij tegen Wim en hij gaf hem de mooie hengel. Het was er een, die uit vier delen bestond en Wim wist niet, hoe hij de vriendelijke mijnheer Koolmans moest bedanken.

Overgelukkig liepen ze naar huis, waar Bart en Wim aan iedereen vertelden van hun prachtige buit: de ring van mijnheer Koolmans en de nieuwe hengel!

Hamid: DE DAPPERE

Sjeik Hamid en zijn dienaar, Pepi, hebben de smokkelaar en slavenhandelaar Karel Zorn aan de directeur van de gevangenis overgeleverd, maar deze is een van Zorn's trawanten. Later komt een koopman, Ali Ahmed, in de stad. Hij is Zorn's dubbelganger op een moedervlekje na. Ahmed wordt door de politie opgepakt.

IK SNAP HET NIET, MEESTER. WAAROM WERD ALI AHMED OPGEBRACHT?
JE ZULT HET WEL ZIEN, PEPI! DRAVEN!

De sjeik en Pepi verlaten het hotel van Ali en gaan hem zoeken. Het is hun niet bekend, dat Zorn, Ali's dubbelganger, en de gevangenisdirecteur een lafhartig spel spelen.

HIER ZIJN DE PAPIEREN VAN ALI AHMED EN ZIJN REISKOFFER, CHEF. VERLAAT ZO SPOEDIG MOGELIJK DE STAD. AHMED ZAL UW STRAF ONDERGAAN!
MET DIT VLEKJE OP MIJN WANG HOUDT IEDER ME VOOR ALI!

DAAR IS ALI AHMED, MEESTER! ZE HEBBEN HEM NIETS GEDAAN!

Als de echte Zorn klaar staat om de stad te gaan verlaten, naderen sjeik Hamid en Pepi. Hamid ziet de moedervlek en denkt Ali Ahmed voor zich te zien.

WAAR HEBT U GEZETEN?
OCH, ZE HEBBEN ME MAAR EVEN VERHOORD!
LAAT MIJ UW KOFFER NAAR HET HOTEL DRAGEN!

Zorn is een goed toneelspeler, zodat noch de sjeik, noch Pepi enige verdenking koestert. Maar als Pepi de koffer optilt, botst hij op tegen een waterdrager.

VOORZICHTIG, JIJ SUFFERD!

IK... IK BEN VERDRONKEN, MEESTER!
EN DE MOEDERVLEK IS WEGGEWASSEN, ALI AHMED... OF LIEVER, KAREL ZORN.

Het ongeval met de waterkruik werd voor Zorn noodlottig. De getekende moedervlek was verdwenen en de sjeik wist onmiddellijk, dat hij zijn vijand voor zich had.

GRIJP HEM!

HALT!
OPZIJ, LUMMEL!

WE HEBBEN HEM!

Zorn loopt zo hard als zijn dikke benen lopen kunnen. Zal hij nog ontkomen? Maar Pepi smijt hem de waterkruik achterna en de schurk komt te vallen.

HOUD HEM VAST, PEPI EN VERGOED DE SCHADE AAN DE WATERVERKOPER. IK MOET DE ECHTE ALI AHMED REDDEN!

RICHTEN!

De sjeik is van Zorn te weten gekomen, dat de echte Ali Ahmed in de stadsgevangenis voor een vuurpeleton zal worden gezet en hij vliegt om hem te redden.

DEZE MAN IS ONSCHULDIG, EN IK, SJEIK HAMID, BEN ZIJN BESCHERMER. WAAGT HET EENS, TE SCHIETEN!

Op het ogenblik, dat de directeur het bevel tot schieten wil geven, flitst een slanke figuur over de muur en plaatst zich als een schild voor Ali Ahmed.

ST. JUTTEMIS

Dat hoor je af en toe nog wel eens zeggen en daarmede bedoelt men, dat je met iets nog lang kan wachten, eer je het krijgt. Je leent bijvoorbeeld een boek uit aan een vriendje. Een ander, die dat ziet, zegt dan: „Weet je wanneer je dat boek terug krijgt. Met St. Juttemis", dat betekent dan dat je heel lang kan wachten of het helemaal niet meer terug ontvangt! St. Juttemis is echter geen heilige. Die bestaat niet, het is zo maar een benaming. Hoogstens zou het van St. Judith afkomstig kunnen zijn. Maar de naam heeft algemene bekendheid gekregen. Het tweede deel van het woord: mis, had de betekenis van feest, zoals nu nog voortleeft in kermis. St. Juttemis betekent dus: feest van Sint Jutte.

LOPEN PLUTO! VLUG NAAR HUIS!

WE HALEN HET NOOIT!

KWAK! KWAK!

DE TWEE BROERS

Lang geleden leefden er in een Zweeds dorp twee broers.

De ene broer, Egon, was een rijke koopman; de andere, Lars genaamd, was een arme schoenmaker.

Egon was in het dorp niet erg gezien. Hij werd steeds gieriger naarmate hij rijker werd. Maar van al zijn rijkdom stond hij geen cent af aan een arme of ongelukkige. Hij kende niet de voldoening van het geven, hij kende alleen het voordeel van ontvangen en winst maken.

Het gebeurde wel eens, dat Lars nauwelijks geld genoeg had, om voedsel voor zichzelf te kopen. Het kwam dan echter nooit bij hem op, om Egon om hulp te vragen.

Lars sloeg zich altijd door de moeilijkheden. En Egon stond er immers voor bekend, dat hij stug en gierig was.

De twee broers zagen elkaar zelden. Egon gevoelde zich ver verheven boven de arme Lars. En dit deed Lars natuurlijk veel verdriet.

De mensen hielden van Lars omdat hij goed en vriendelijk was. Zieken en armen klopten bij hem nooit vergeefs aan de deur. Ondanks zijn armoedige omstandigheden gaf hij altijd de een of andere kleinigheid. Dan zag hij hun zorgelijke gezichten blij oplichten.

Dat stemde Lars gelukkig. Het was immers heerlijk, iets voor een ander te kunnen doen.

Het was een zonnige Zondagmiddag.

Egon zat in de serre van zijn grote huis en dacht diep na over allerlei dingen.

Hij voelde zich heel eenzaam.

Plotseling dacht hij aan Lars. Hij had een dag tevoren in het dorp gehoord, dat Lars ziek was. Ach, wat kon hem dat eigenlijk schelen! Lars leefde in zo'n heel andere wereld dan hij.

Hij probeerde de gedachte aan Lars uit zijn hoofd te zetten. Maar het gelukte hem toch niet.

Er kwamen herinneringen aan vroeger terug. Lars en hij waren vroeger altijd samen. Vreemd kon het toch gaan in het leven. Lars was nu een arme schoenmaker en had veel vrienden. Hij was een rijke koopman zonder vrienden. Egon besefte echter niet, dat hij zijn eenzaamheid had te wijten aan zijn onvriendelijke houding jegens de mensen.

Hij ondervond nu meer dan ooit, wat het is een eenzaam te zijn.

Veel geld had hij, maar dat bracht hem geen geluk.

Opeens kreeg hij een ingeving. Een mens is immers nooit te oud om te leren.

Hij ging naar het kippenhok in de tuin. De kippen hadden goed gelegd; vijf mooie eieren haalde hij uit het hok. De eieren deed hij in een netje. Toen ging hij op weg naar Lars.

Weldra stond hij voor de een voudige woning van zijn broer. Hij zag, dat de deur op een kier stond en glipte naar binnen.

Zachtjes opende hij de kamerdeur. Lars zat in een gemakkelijke stoel. Hij zag er ziekelijk en vermagerd uit.

„Mag ik binnenkomen, Lars?" riep Egon.

„Ben jij het, Egon?" vroeg Lars.

Na jaren stonden de broers tegenover elkaar, Egon heel beschaamd, Lars heel verheugd.

„Wat ben ik daar blij om, Egon", ze Lars.

„Ik heb ook nog iets voor je meegebracht", zei Egon, terwijl hij het netje met de eieren voor Lars op tafel neerlegde.

Lars kon het nauwelijks geloven. Dan keek hij naar zijn broer en zijn ogen straalden van blijdschap. Maar het was niet alleen het geschenk van Egon, dat hem gelukkig maakte; het was ook **zijn terugkomst.**

De broers hadden elkaar eindelijk weergevonden.

Toen Egon na het bezoek aan Lars naar zijn huis terugkeerde, was hij een ander mens geworden.

Hij begreep niet, waarom hij niet eerder naar Lars gegaan was.

Hij wist nu, hoe prettig het was, andere mensen te helpen, die in nood verkeerden. Hij had ontdekt, dat het een mens gelukkig maakte, goed voor anderen te zijn.

Eenzaamheid kende hij daarna niet meer.

Hij bleef de rijke koopman, maar zijn gierigheid veranderde in edelmoedigheid.

J. HEILOO

LONDENS COMMENTAAR

(Van onze correspondent in Londen)

„Ga verder", zei tot ons de dame, „ga alstublieft door!" en hijgde een beetje. Er lag een blos van opwinding op haar wangen, en in haar fletse oude ogen begon het waterig te glanzen.

„Wat zijn wij begonnen", dachten wij lichtelijk wanhopig bij onszelf. En gingen verder met ons verhaal.

Het was een van de gesprekken zoals wij ze van ons leven alleen maar in Engeland gevoerd hebben. Wij waren wandelend op ons eentje door de groene heuvelen van Surrey, niet ver van Londen, en waren neergestreken in een klein theezaakje in een gehucht in de omgeving van Guildford. Het was een proper theezaakje, van het soort dat op schone landelijke plekken wordt gedreven door de weduwes van dominees of dorpsonderwijzers of door bejaarde ongehuwde zusters. In deze zaakjes liggen nooit kleedjes op de glanzend gewreven, eikenhouten of mahoniehouten tafeltjes. Het ruikt er altijd naar lavendel en de asbakjes zijn van rood koper. Maar ofschoon wij er binnen waren gegaan op het heilig Engels uur van de theetijd, bevond zich behalve onszelf, slechts een andere klant in het popperige vertrek onder de lage houten balken. Het was een oude dame die, te oordelen naar haar kledij en de uitdrukking op haar gelaat, behoorde tot wat men nog niet zo lang geleden „de betere stand" placht te noemen.

Deze indruk werd weldra bevestigd. Want toen onze thee geserveerd was en het dienstmeisje was verdwenen en wij dromerig zaten te luisteren naar het vermanend tikken van een oude klok, sprak de oude dame ons toe. Dit feit op zichzelf zou eerder bewezen hebben dat het de oude dame aan goede manieren ontbrak. Want nette Engelsen — en wie kan dan Engelsen netter zijn? — spreken niet tot vreemdelingen, en niets had onvertogener kunnen zijn in de bijna devote sfeer van het theesalonnetje dan dat een nette dame zich zo maar richtte tot een onbekende man. Maar uit de wijze waarop zij ons toesprak bleek dat zij de inbreuk op de goede manieren zeer betreurde en dat zij slechts tot ons sprak omdat zij niet anders kon. Want zij richtte zich tot ons met deze woorden (en bloosde): „Het spijt mij zeer, mijnheer, maar zou u mij kunnen vergeven indien ik u iets vroeg?" Inderdaad, een nette dame. Wij haastten ons haar te verzekeren dat wij haar zonder enige moeite zouden kunnen vergeven als zij een vraag tot ons zou richten. Hierop verhaalde ons de dame met een droeve glimlach dat haar poes, die Christine had geheten, overleden was en zij vroeg ons — vroeg ons in alle ernst — of wij van mening waren dat poesen naar de hemel gingen.

Gaan poesen naar de hemel?

Deze vraag is, althans in Engeland, niet zo ongewoon als men wellicht geneigd zou zijn te denken. Wij zijn haar herhaaldelijk tegen gekomen in de correspondentiekolommen van de Britse pers. Wij weten van dominees en zelfs van bisschoppen die op deze vraag zouden antwoorden in bevestigende zin. En wij hebben op deze plaats al eens het schrijven mogen citeren dat verscheen in de Daily Mirror van 16 Jan. van het huidige jaar, waarin een lezer aanbood het toekomstig eeuwig geluk van lievelingsdieren veilig te stellen. Men behoefde hem slechts de som van tien gulden te zenden. Hierop zou men een talisman ontvangen welke bevestigd diende te worden aan een poot van het lievelingsdier waarvan de eigenaar in eeuwigheid niet gescheiden wenste te worden. De leverancier garandeerde dat de geesten van de aldus versierde lievelingsdieren na de dood tegemoet getreden zouden worden door „zes maagden uit het paradijs" welke hen zouden begeleiden naar een hiernamaals waar hun „arme zielen" voor eeuwig zouden worden vereerd. En wij kunnen aan dit alles toevoegen dat het ons eerder is overkomen dat men ons in alle ernst vroeg of wij meenden dat lievelingsdieren hun meesters en meesteressen zouden vergezellen naar de hemel.

Wij hadden gaarne bevestigend geantwoord op de vraag, nu zij ons gesteld werd door een zo vriendelijke oude dame, die zo duidelijk erg verdrietig was over het heengaan van haar beminde Christine, maar wij zagen ons genoopt eerlijk uit te komen voor onze mening dat poesen en honden en paarden niet naar de hemel gaan. „Waarom niet"? vroeg de oude dame verdrietig en zelfs enigszins beschuldigend, alsof wij persoonlijk verantwoordelijk waren voor het uitreiken van plaatsbewijzen.

Wij probeerden onze zienswijze te verdedigen. Wij zeiden dat er grenzen waren, want wij kenden mensen die er meer dan veertig kanaries en parkieten op na hielden in volières. Wij kenden ook lieden die er zeven honden op na hielden. Wij wisten zelfs van een gezin, zeiden wij, dat woonde in het dorpje Morchard Bishop in het Graafschap Devonshire. Dat hield er negentien katten op na. „Negentien katten!" herhaalden wij, en vertelden haar dat zij over deze katten had kunnen lezen in de Daily Mirror van 21 Juli van het huidige jaar, en dat wij ons herinnerden dat al die negentien poesen hun eigen naam hadden en naar die naam luisterden. En wij voegden er aan toe dat wij ons herinnerden dat een van die poesen Scheherazade heette, naar de dame die op zo boeiende wijze haar duizend-en-een verhalen vertelde om haar ranke hals te redden van de bijl in de ochtendstond. Een andere poes heette Mimi, net als de juffrouw in de opera, en een derde Chiquita, en een vierde Dido en een vijfde Chloë.

Sint Bliksem

En als poesen naar de hemel gingen, vervolgden wij, dan zouden er voor elke poesenminnaar en minnares in het hiernamaals, zo al niet veelvouden van negentien, dan toch meerdere poesen miauwen in het paradijs. En dan waren er ook nog de honden, zeiden wij. En niet alleen de honden van heden, doch ook de honden van twintig jaren geleden en van honderd jaar geleden en van duizend jaar geleden en van tweeduizend jaar geleden. En al die honden, Saloeki's en Afghanen en herdershonden en pekinezen en poedels en dashonden en Maltezer leeuwtjes en Hollandse keeshonden en terriers en buldoggen en boxers en setters en retrievers en brakken en Deense doggen en hazewinden zouden dan allemaal naar de hemel gaan. En niet alleen Engelse, maar ook buitenlandse honden. (Hier verscheen op het gelaat van de oude dame een uitdrukking als viel het zeer moeilijk een dergelijke opmerking ernstig te nemen.) En dan waren er, behalve lievelingspoesen en lievelingshonden, zeiden wij, ook nog lievelingspaarden en lievelingsezels en lievelingspony's. En waarom wel poesen in het paradijs en geen pony's? „Denkt U eens," zeiden wij met klem, „aan al de marmotten en witte muizen, die in de loop van de geschiedenis waarlijk bemind zijn geweest en nog heden diep bemind worden door jongetjes over de gehele aarde." „En zij zijn gestorven," vervolgden wij met gloed, „gestorven zijn zij, al die marmotten en al die witte muizen". „Ze zijn vergaan tot asse", oreerden wij. „En," zeiden wij, „er rest van hen niets meer op deze aarde of boven deze aarde", en dachten goedkeurend bij ons zelf dat wij geen gek figuur geslagen zouden hebben als predikant.

Maar de oude dame trok een enigszins vies gezicht en zei dat marmotten en witte muizen niet te vergelijken vielen met wijlen haar poes Christine. „Aanstonds", zei de dame, „spreekt u ook nog over ratten". „En waarom niet?" antwoordden wij. „Dieren kunnen geen kwaad doen en bewaren ondanks alle nare dingen die zij tijdens hun leven plegen uit te halen, bewaren, ondanks moord en diefstal en het leggen van eieren in andermans nesten, hun gehele leven lang een ongerepte onschuld. Waarom zouden dan alleen poesen naar de hemel gaan, en niet de even onschuldige rat, de otter, het stinkdier en de das?" „Waarom", zo vervolgden wij, en voelden opnieuw een lichte vervoerdheid naderen, „waarom niet nijlpaarden en kamelen en rhinocerossen en armadillo's en de twee- en drie-tenige luiaard, de leeuw, de panter en de tijger? Waarom alleen maar poesen en honden en paarden?" „Alles of niets," zeiden wij.

eerste schreden op de weg naar het Mohammedanisme

De mier van Salomon

„Nu drijft u de spot met mij," zei de oude dame verdrietig en verwijtend. Wij haastten ons haar te verzekeren dat dit niet het geval was en wij zeiden haar dat het ons werkelijk oprecht speet niet een meer troostrijk antwoord te hebben kunnen geven op de vraag of zij in het hiernamaals het gezelschap zou genieten van haar poes Christine. En om haar te troosten vervolgden wij: „Als wij Mohammedaan waren en u had ons die vraag gesteld..". „Ga verder," zei tot ons de dame, „ga alstublieft door!" en hijgde een beetje van opwinding. „Wel," zeiden wij, „volgens de Mohammedanen zijn er tien dieren toegelaten tot het paradijs, en waar er plaats is voor tien, zou er misschien ook plaats zijn voor meer." „Maar," voegden wij er aanstonds aan toe, „al deze dieren zijn dieren geweest van uitzonderlijke verdienste." „U heeft mijn poes Christine niet gekend," zei de dame. „Als er andere dieren naar de hemel zijn gegaan, dan gaat mijn Christine zeker." En het was ons als werd in onze tegenwoordigheid in het theesalonnetje aan de voet van de groene heuvelen van Surrey met eenvoudige plechtigheid een kat gecanoniseerd. De oude dame vroeg ons welke dieren in het Mohammedaanse paradijs zijn toegelaten en wat deze dieren wel hadden gedaan dat voor hen een posthume uitzondering was gemaakt. En toen vertelden wij haar van de heilige hond Katmir of Kratim of Kratimer die, in de Mohammedaanse versie van het verhaal over de zeven edele slapers van Ephesus, gedurende 309 jaren de wacht had gehouden. En gedurende die 309 jaren, terwijl de jongelingen sliepen in de grot, was de hond wakende gebleven, en at niet en dronk niet en stond roerloos en hield trouw de wacht. En daarom zeggen de Mohammedanen dat Katmir naar de hemel is gegaan. En wist u, vroegen wij, dat de hond Katmir bij de Mohammedanen dezelfde functie vervult als de Heilige Antonius bij de Katholieken? Want Mohammedanen plaatsen hun post onder de bijzondere bescherming van de hond Katmir opdat hun brieven niet verloren zullen gaan.

„En welke dieren zijn er nog meer in het Mohammedaanse paradijs?" vroeg de oude dame. „De ezel van Balaam antwoordden wij. „Waarom?" vroeg de oude dame. „Omdat de ezel van Balaam de laatste tot driemaal toe redde van het zwaard van de Engel," zeiden wij, „en omdat de ezel daarvoor driemaal door zijn meester werd geslagen."

„En de andere dieren?" vroeg de dame hoopvol en lichtelijk opgewonden. „Het paard Al Borak of De Bliksem waarop Mohammed zelf naar de hemel reed," antwoordden wij, „en de mier van Salomon van wege zijn ijver, de walvis van Jonas, de ram welke werd opgeofferd in plaats van de jonge Izaak, de duif van Noë, de kameel van Saleh de koekoek van koningin Balkis van Scheba, en de os van Mozes." De oude dame straalde. „Waar kan ik hierover lezen?" vroeg zij geestdriftig, blijkbaar overtuigd dat het haar weinig moeite zou kosten een theologische rechtvaardiging te vinden voor de canonisatie van Christine. „In de Koran," antwoordden wij. „Ach, wat jammer," zei de oude dame teleurgesteld, „die kan ik niet lezen." Wij zeiden gedachteloos: „O, die kunt u voor een paar shillings kopen in een Engelse vertaling, in de Everyman-editie". „Dank u wel," zei de dame, „dank u hartelijk. Ik ben erg blij u ontmoet te hebben." Weldra verliet zij met een stralende glimlach en een vriendelijke groet het theehuisje. En door het raam naar buiten kijkend zagen wij haar plaats nemen in de eerstvolgende bus naar Guildford (en de boekenwinkels). Wij hebben ons naderhand wel eens beklemd gevoeld. „Zouden wij," zo hebben wij ons sedert dien dikwijls afgevraagd, „zouden wij wellicht op onze schouderen de schuld hebben geladen dat wij in een tearoom in een schoon Engels gehucht een Engelse dame de eerste schreden hebben doen zetten op de weg, die leidt naar het Mohammedanisme?"

Tekst van Egyptische papyri

Leiden. — De Nederlandse organisatie voor Zuiver Wetenschappelijk Onderzoek heeft het Rijksmuseum van Oudheden te Leiden een subsidie toegekend voor een tekstuitgave van zeer belangrijke Egyptische papyri.

Onder de collectie van Egyptische Papyri, die in het begin van de vorige eeuw voor het Rijksmuseum van Oudheden te Leiden werd verworven, bevindt zich een groot aantal grotere en kleinere fragmenten met magische spreuken ter genezing van bepaalde ziekten. Prof. A. Massart van het Pauselijk Bijbels Instituut te Rome heeft deze fragmenten bestudeerd en daaruit een doorlopende tekst weten samen te stellen. Door de toegekende subsidie van Z.W.O. is het thans mogelijk geworden deze gereconstrueerde tekst in zijn geheel met de vertaling en het commentaar van prof. Massart uit te geven als supplementdeel van de reeks „Oudheidkundige mededelingen uit het Rijksmuseum van Oudheden te Leiden."

De tekst, die thans voor de wetenschap wordt ontsloten, is ongeveer 1200 v. C. neergeschreven in 28 kolommen op het recto en in 25 kolommen op het verso van een ongeveer 5 m. lange papijrus. Van een aantal kolommen zijn echter slechts enkele regels bewaard gebleven.

Londen. — Het socialistische parlementslid Norman Dodds zal het Lagerhuis voorstellen bepaalde zieken uit Londen te evacueren als er weer een periode van „smog" (mist met rookdeeltjes) dreigt. In December 1952, toen er vier dagen lang „smog" heerste zijn bijna 4 000 Londenaren met hart en longkwalen gestorven.

Vliegende schotel bleek kinderballon

Darmstadt. — Boven Darmstadt is een lichtend voorwerp waargenomen, dat werd aangezien voor een vliegende schotel. Toen een autorijder na enige tijd zijn schijnwerper op het voorwerp richtte, bleek dit te bestaan uit twintig kinderballonnetjes, waaraan een ovaal stuk hout met kleine lampen hing. De lampen werden door een batterij gevoed.

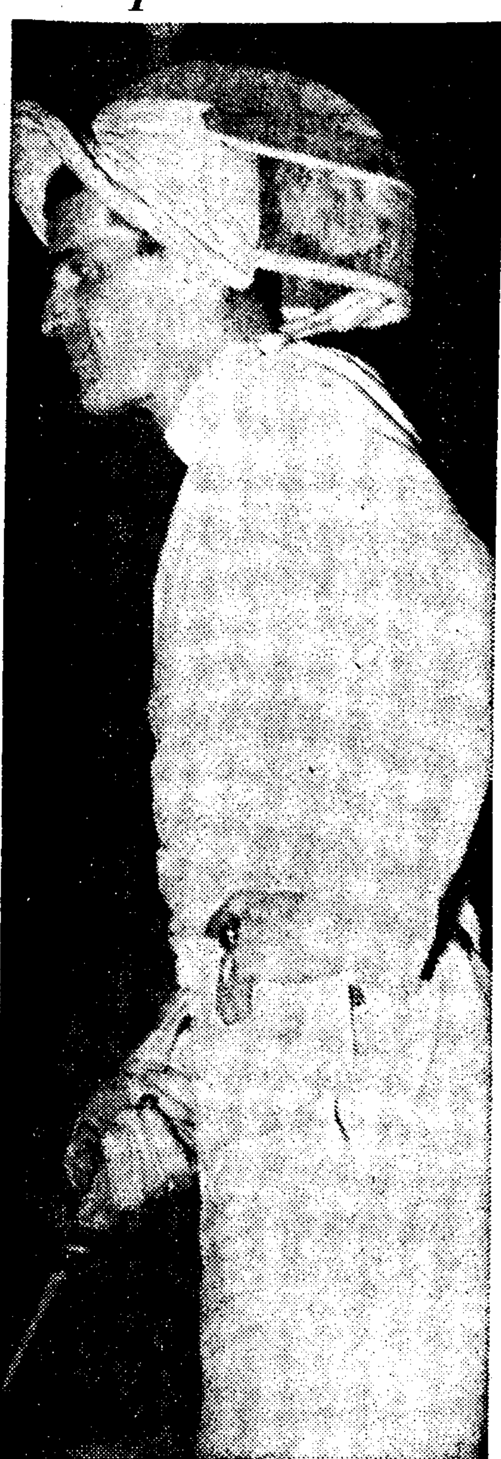
Niet vermoord

Quebec. — Allen Rechards, de Britse deskundige op het gebied van geleide projectielen, die op 18 Augustus dood werd gevonden in de buurt van het Canadese Bewapenings- en Onderzoekinstituut te Quebec, is gestorven tengevolge van de trap van een paard, aldus heeft de politie medegedeeld. Eerder was de veronderstelling geopperd, dat de 36-jarige deskundige vermoord was.

Johannesburg. — Een hond te Priarose bij Johannesburg kwam thuis met een pasgeboren baby in zijn bek en legde het kind aan de voeten van zijn meesteres.

De zuigeling, die naar een ziekenhuis is gebracht en het goed maakt is vermoedelijk door de moeder op een nabijgelegen vuilnisbelt achtergelaten.

Wereldkampioen op de sabel

De Hongaar Karpati heeft het wereldkampioenschap sabel gewonnen. Met zeven overwinningen — ongeslagen dus — werd hij eerste in de finalepoule. Op de tweede plaats werd beslag gelegd door zijn landgenoot Kovacs (5 overwinningen) en derde werd de Hongaar Barczelli met 4 gewonnen partijen.

Vliegende voorwerpen in de belangstelling

Hamburg. — Westduitse natuurkundigen hebben een vereniging opgericht voor het onderzoek naar „vliegende voorwerpen". Het werk der vereniging is gebaseerd op de veronderstelling, dat er inderdaad vliegende schotels bestaan en dat zij van andere planeten afkomstig zijn.

New York. — De Amerikaanse nationale raad voor de kerken heeft meegedeeld, dat zes van de tien Amerikanen zijn lid van een kerk. Het ledental van de protestantse kerken is in 1953 met 3% toegenomen, dat der r. k. kerk met 4%. Het ledental der Joodse religieuze gemeenschap bleef in 1953 hetzelfde als in 1952, namelijk ongeveer vijf millioen. De protestantse kerken verklaren een ledental van 58, 9% der bevolking te hebben.

PERU verbiedt walvisvaart
Onassis onderhandelt

Monte Carlo. — De Panamese regering zal op verzoek van de reder Onassis stappen doen bij de regering van Perú om opheffing te verkrijgen van het door de Peruaanse regering uitgevaardigde visverbod. Zoals bekend, is de walvisvloot van Onassis, die onder Panamese vlag vaart, naar de Zuidamerikaanse wateren onderweg voor het begin van het eigenlijke walvisseizoen in de Zuidelijke IJszee potvissen te vangen. Te elfder ure heeft de regering van Perú Onassis doen weten, dat het verboden is in de Peruaanse wateren tot 200 mijl van de kust de visserij te beoefenen. Chili en Ecuador hebben eenzelfde verbod uitgevaardigd.

Een woordvoerder van Onassis heeft medegedeeld, dat de vloot, die reeds in de omgeving van het Panamakanaal is, aan het einde van deze week zal beginnen te vissen aan de rand van het gebied, waarvoor het visverbod geldt.

Hong Kong. — Vijf Amerikaanse vliegers, die door de Vietminh waren gevangen genomen, zijn ter beschikking gesteld van het Franse opperbevel, aldus radio-Vietminh.

Spionnage in Oost.Duitsland

Berlijn. — Het onderhoofd van de Oostduitse staatsveiligheidsdienst, luitenant-generaal Erich Mielke, heeft meegedeeld, dat een niet nader genoemd aantal technici, werkzaam bij de Oostberlijnse Stalin-electriciteitswerken, is gearresteerd op beschuldiging van spionnage. De arrestanten zouden de Westduitse „spionnagegroep" onder leiding van ex-generaal Reinhard Gehlen in het geheim inlichtingen over genoemd krachtstation hebben verstrekt.

Door 5-1 zege op Atomic kan RCA kampioenschap niet meer ontgaan

Oranjestad. — Een goed en enthousiast spelend R.C.A. heeft gisteravond in het Wilhelminastadion een vrij grote zege op Atomic behaald en daarmede het kampioenschap over het jaar 1954 in eigen handen genomen. Atomic dat enige weken geleden de R.C.A.-ers een 3—1 nederlaag had toegebracht kon het in deze wedstrijd zowel technisch als tactisch niet redden. De rood wit blauwen hebben van het begin tot het einde een spel vertoond dat qua superioriteit geen twijfel liet.

Bij de R.C.A.-ers speelde linksbuiten Jansen die geruime tijd vanwege een blessure verstek heeft moeten laten gaan weer mede en was gisteravond de aanvalsleider en mede door zijn goede spel heeft R.C.A. de zege behaald.

Nadat scheidsrechter Kershout het beginsignaal had gegeven wierpen beide ploegen zich met veel elan in de strijd. Toen na ongeveer 20 minuten aan R.C.A. op ongeveer 20 meter van het Atomicdoel een vrije schop goed werd genomen, was het Jansen die de rest deed en R.C.A. had de leiding genomen. 1—0. In de 23ste minuut liet Atomic een pracht kans om de gelijkmaker te scoren voorbij gaan, toen in de R.C.A.-achterhoede men elkaar even niet begreep en de Atomicmiddenvoor een opgelegde kans kreeg maar de bal even over de lat knalde. Kort daarna had Jacobs een schietkans maar hij plaatste het leer naar de geheel ongedekt staande Gonzalez die zich geen moment bedacht en voor dat de aanstormende Atomicbacks het konden verhinderen schoot hij het leer.... tegen de paal. Het was echter uitstel van executie want even later was het Patricio Croes die het beter deed en met een hard schot de Atomickeeper geen kans gaf. 2—0. Met deze stand ging de rust in.

Gedurende de tweede helft had R.C.A het heft grotendeels in handen. Reeds na vijf minuten had Gonzalez na een goede pass van middenhalf Helder de stand op 3—0 gebracht. Atomic liet zich niet ontmoedigen maar speelde opgewekt verder. Er kwam meer leven in de aanval doch het spel bleef tekort. Enige malen ontkwam het R.C.A.-doel aan een doorboring doordat zowel de middenvoor als de linksbinnen hard over schoten en eenmaal de rechtsbuiten zijn schot tegen de doelpaal gekeerd zag. Na ruim 20 minuten had de Atomiclinksbinnen succes toen hij na een zeer goed opgezette aanval keeper Lolli geen kans gaf en de stand op 3—1 bracht. Even bleven de blauwen nog fel aanvallen maar toen succes uitbleef namen de R.C.A.-ers het initiatief weer over.

Ongeveer 10 minuten voor het einde stelde R.C.A. de overwinning zeker toen Jacobs die als rechtbuiten was gaan fungeren een goede voorzet gaf en Gonzalez met een goed gericht schot de Atomicdoelman voor de vierde maal geen kans gaf. 4—1. Enige seconden voor het einde was het nogmaals Gonzalez die een geboden kans benutte en zo kwam het einde met een 5—1 overwinning voor R.C.A. Na deze zege heeft R.C.A. het kampioenschap zo goed als in handen.

Droevig ongeval

Oranjestad. — Een wel zeer droevig ongeval vond dezer dagen te Santa Cruz plaats. De 13-jarige Ronald Dania werd sedert enige tijd vermist en men vermoedde een ongeluk. Uren lang werd er gezocht en na vele vergeefse pogingen werd gisteren eindelijk het stoffelijk overschot in een rooi gevonden. Door de zware regens van de laatste paar dagen stond er zoveel water in de anders bijna droge rooi, dat Ronald vermoedelijk te water is geraakt en jammerlijk is verdronken. De pastoor van Santa Cruz heeft de jongens van de Sint Jozefschool verzocht Woensdagmorgen om 9 uur bij de kerk aanwezig te willen zijn om hun schoolmakker de laatste eer te bewijzen. Ons medeleven gaat uit naar de zwaar beproefde familie.

Burgerlijke stand

Oranjestad. — *Geboren:* Op 9 Aug. zoon van C. L. de Jezus, 13 Aug. zoon van A. C. Peterson en E. C. Lake, 14 Aug. dochter van F. Short en G. R. Forrester, dochter van G. A. Reddock en A. I. Cuffy. 15 Aug. dochter van L. O. Winterdaal. zoon van M. E. Wilson, zoon van V. J. C. Martir. 16 dochter van R. J. Rozalina, dochter van N. C. Aqui en R. E. Lee Foon, dochter van J. E. Dickson. 17 Aug. zoon L. Pilgrim dochter van S. Geerman en M. Hernandez. 18 Aug. zoon van R. Daniel en M. Loresn. 20 Aug. dochter van F. Maduro en C. Danis, 21 zoon I. P. Henriquez en H. Paesch. dochter R. L. Nahar en E. H. Defares, dochter van M. Martijn en C. M. Maduro. 22 zoon van R. F. Laurence en F. M. Thijsen. dochter van A. M. Abram. zoon van H. O. Cox en H. Th. Joseph. dochter van W. J. Godet. 23 Aug dochter van D. H. Baarh en S. B. Oliviera, zoon van Z. V. Roberts, zoon van M. Kemp en L. Dirksz.

Utrecht. — **Op Dinsdag 24 Augustus 1954 (midzomer) is er in alle Utrchtse gemeentelijke zwem- en badinrichtingen in totaal de somma van f. 0.15 (vijftien cent) aan entreegelden ontvangen.**

Het raadselachtige geval Rollins

Onderzoek ingesteld

Enschedé. — Zoals wij gisteren hebben gemeld, is al enige tijd in het ziekenhuis te Enschedé ter observatie opgenomen een man, die, naar de medici hebben vastgesteld, aan geheugenverlies lijdt. Hij zegt Rollins te heten, oud-jachtvlieger van de Amerikaanse luchtmacht te zijn, boven Nederland te zijn neergeschoten en onlangs op de Amerikaanse vliegbasis Landstuhl bij Kaiserslautern te zijn geweest. De Amerikaanse luchtmacht heeft echter geen Rollins „in de boeken".

De assistent militaire attaché van de ambassade der V.S. te 's-Gravenhage luit. kol. A. M. Hoffmann en de assistent luchtvaart-attaché M. Wills hebben onlangs een bezoek gebracht aan Rollins: zij zouden thans bezig zijn een rapport op te stellen, dat aan de regering in Washington zal worden gezonden.

De geneesheer-directeur van het ziekenhuis heeft een verzoek gekregen van een Amerikaanse televisie-maatschappij om Rollins voor de Amerikaanse televisie te brengen.

Volkswagen verovert de wereld

Wolfsburg. — De directeur-generaal van de volkswagenfabriek Nordhoff, heeft meegedeeld, dat de laatste tijd zoveel orders zijn ontvangen, dat de dagelijkse productie niet voldoende is om de bestellingen uit te voeren. Alleen uit Europa zijn voor het komende jaar reeds 60.000 vaste orders ontvangen. Bovendien heeft ook de afzet van volkswagens in overzeese landen zich goed ontwikkeld.

Zelfs naar de Verenigde Staten en Engeland neemt de uitvoer dagelijks toe. In September werden alleen naar Noord-Amerika 1500 auto's verscheept. Het aantal afnemende landen is tot 92 gestegen. Onder meer zijn Australië, Nieuw-Zeeland en de Unie van Zuid-Afrika aan de lijst van afnemers toegevoegd.

De directeur-generaal verwacht, dat binnen afzienbare tijd de export groter zal zijn dan de binnenlandse afzet. De productie in 1954 zal waarschijnlijk 235.000 stuks bedragen en in 1955 wordt een productie verwacht van 300.000 stuks.

Dezer dagen is de 50.000 volkswagen naar België gegaan. België heeft daarmede 1/5 van alle uitgevoerde volkswagens afgenomen.

West Duitsland heeft arbeiders tekört

Keulen. — Het Duitse industrie-instituut te Keulen heeft zijn bezorgdheid uitgesproken over een toekomstig gebrek aan arbeidskrachten in West-Duitsland.

Het insituut wijst er op, dat reeds thans mannelijke arbeidskrachten steeds schaarser worden en dat daardoor de laatste tijd het aantal werkende vrouwelijke werknemers zeer sterk is toegenomen. Een gebrek aan arbeidskrachten zou met name dan ontstaan, wanneer Duitsland weer een leger zou vormen. In dat geval zouden mogelijk aan de niet-militaire werkgelegenheid meer arbeidskrachten onttrokken worden dan er thans werkloos zijn. De bezorgdheid over een gebrek aan arbeidskrachten neemt nog toe, doordat alleen in het afgelopen jaar 61.000 personen zijn geëmigreerd, waarbij bijna 40.000 tussen 16 en 45 jaar.

West Duitsland streeft naar souvereiniteit

Bonn. — In kringen van de Westduitse regering te Bonn wordt de veronderstelling geopperd, dat West-Duitsland thans zal streven naar volledige souvereiniteit in plaats van gedeeltelijke souvereiniteit, waarin de conventies van Bonn voorzien. In genoemde kringen merkt men op, dat de conventies van Bonn zo nauw met het E.V.G.-verdrag verweven waren, dat het uitermate moeilijk, zo mogelijk, is deze te scheiden.

Slag voor de vrije landen

Bonn. — In een schriftelijke verklaring van Adenauer, die op een persconferentie werd voorgelezen, zegt de Westduitse Bondskanselier, dat de Franse verwerping van de E.V.G. een grote slag is voor de eenheid van de vrije landen. De gevolgen van het Franse besluit, aldus Adenauer, zijn „niet te overzien".

Vliegende schotel nog steeds een raadsel

Ottawa. — Het Canadese ministerie voor verkeer heeft zijn pogingen om het al dan niet bestaan van vliegende schotels te bewijzen, opgegeven, aldus onderminister Baldwin. De uitkijkpost te Shirley's Bay ten Noordwesten van Ottawa, is gesloten. Het door deze post bijna een jaar lang verrichte werk, heeft geen resultaten opgeleverd, die de voortzetting ervan zouden rechtvaardigen.

Rome. — Onder auspiciën van de Verenigde Naties is vandaag te Rome een conferentie begonnen, gewijd aan de problemen, die voortvloeien uit de snelle bevolkingstoeneming in de wereld. Vijfhonderd afgevaardigden van zeventig landen, waaronder de Sovjet-Unie en het Vaticaan, nemen aan de conferentie deel.

De week in Nederland

(Vervolg)

alleen reeds uit het horen van het bellende en puffende monster, telkens als het voorbijkomt, ongekende inspiratie te putten.

Ook uw briefschrijver heeft van Bello gebruik gemaakt. Niet alleen om eigen sentimentaliteit te bevredigen, maar ook, omdat zijn kinderen er dringend om verzochten. Want dit is wel het merkwaardigste aan dit wonderlijke stoomtreintje, een van de laatste van zijn soort in Nederland: de jeugd is er dol op. „Ik vind zo'n locomotief toch leuker dan een straaljager," hoorden wij een eigenwijs jongetje van een jaar of acht zeggen.

Ja, het zou jammer zijn als Bello moest wijken voor een autobus, of voor één dier fel-blauw geverfde, verraderlijk geruisloos aanschuivende stroomlijn-dieseltreintjes, die op provincielijnen het stoommateriaal vervangen en die door de bevolking onveranderlijk „de blauwe engel" worden genoemd. In Utrecht bezit men een — zeer belangwekkend — spoorwegmuseum. Zou Bello, gezien de uitgesproken wens der Bergenaren, niet bestendigd kunnen worden als een soort buiten-dépendance van het museum, als een rijdend stukje verleden in het jachtende heden? We hopen het.

Reuzenvogels in de nacht

Zo bracht de vacantie uw briefschrijver enige malen in contact met de wereld-van-vroeger. Maar we leven in de maatschappij-van-nu, in een land, waar industrialisatie, radio, televisie, autosnelverkeer en luchtvaart een grote rol spelen.

Ook, en vooral, de luchtvaart. Het huis, waar uw briefschrijver 's avonds het hoofd ter ruste legt, ligt op de route, die de viermotorige reuzenvogels van de K. L. M. volgen op de eerste etappe van hun vlucht naar de Verenigde Staten en de West. Elke avond horen wij ze overkomen. Soms laag en zwaar brommend, als zij onder buien door vliegen, soms hoog met ijl geluid, als zij reeds onmiddellijk hoogte hebben genomen. Vooral op gure, stormachtige avonden, als de regen tegen de ruiten klettert, is het een merkwaardige sensatie zo'n DC-6 of Super-Constellation in de donkere nacht te horen verdwijnen. „Nu is hij boven de Noordzee," zegt even later, als het geluid verdwenen is, iemand. En dan wordt er nog even gepraat over de vliegerij, waar, sinds de K. L. M. een wereldbedrijf is geworden, bijna iedereen in Nederland wel een familielid of bekende bij heeft.

En juist daarom — omdat men zich hier, zonder er veel ophef van te maken, ten nauwste verbonden voelt met de grote luchtvaartonderneming, die wijlen dr Albert Plesman heeft opgericht — maakte het bericht van de ramp van de „Willem Bontekoe", die tussen Egmond en IJmuiden in de Noordzee is gestort, hier zo'n diepe indruk. Op de middag, dat het vliegtuig over tijd was gemeld, hielden de mensen elkaar op straat staande. „Heeft u al iets naders gehoord over het K. L. M.-vliegtuig?"

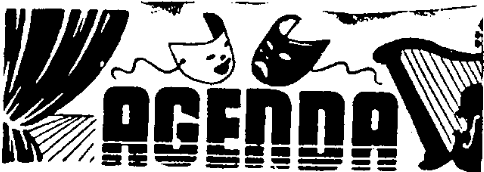
Die avond, toen de schepen, die aan het opsporingswerk hadden deelgenomen, één voor één weer binnenliepen, waren we in IJmuiden. Honderden stonden in de felle wind en regen langs de kade. De Noordzee lag grommend en onzichtbaar in het nachtelijk duister, maar nu en dan maakten zich de navigatielichten van een schip los uit de donkerte. De gezichten van de bemanningsleden van de reddingsboot „Neeltje Jacoba" stonden somber. Meestal worden hun gevaarlijke tochten op de Noordzee beloond met de redding, althans van een deel van de opvarenden van een in nood verkerend schip. Maar op deze zoektocht naar een verdwenen vliegtuig hadden zij geen enkele overlevende aangetroffen, alleen enkele wrakstukken van het toestel.

Ook op de grote diesel electrische zeesleper „Noord-Holland", door de K. L. M. voor het zoekwerk gecharterd, keek men neerslachtig. Het leek, of er een schaduw was gevallen over het drukke en meestentijds opgewekte gedoe in de winderige Noordzeehaven. Bij een ramp als deze voelen de mensen van de scheepvaart en die van de luchtvaart hun verbondenheid.

Later op de avond — ook de loodsboot „Bellatrix" was reeds binnen, met het lijkje van een kind aan boord — stonden velen nog na te praten op de kade. Op enige honderden meters afstand woedde de Noordzee, beukten de golven tegen de pieren. Plotseling klonk, hoog in de lucht, motorgeronk. Een verkeersvliegtuig vloog over, onzichtbaar door de zware buien, en verdween boven de stormachtige zee. De K. L. M. vloog door, zoals zij dat, na elke ramp in het verleden, heeft gedaan.

De badplaats en kunstenaarskolonie Bergen voert een verwoede strijd om het behoud van zijn ouderwetse tramtreintje, dat door de gehele bevolking Bello wordt genoemd.

WEST-END: „Europa '51" 19 en 21 uur.

CARIBE: „Dos tipos de cuidado" 20 uur.

ROYAL: „Sucedió in Acapulco" 20 uur.

REX: „Rechter Thomas" 20 uur.

SUFFISANT-THEATER: „Yellow fin" 20 uur.

STADSSCHOUWBURG: „De Vos Reinaard" 20.15 uur.

APOTHEKEN: De nachtdienst der apotheken wordt waargenomen in **Punda** door **Botica Nueva**, De Ruyterplein, tel. 2838; in **Otrabanda** door **Botica del Pueblo**, Breedestraat 82, tel. 3718.

WIT GELE KRUIS: De nachtdienst der wijkverpleging wordt waargenomen door **Zuster Van Haaren**, Niewindtstraat 27 a, tel. 3773.

CUROM (416.6 m.)

17.30 Muzikale uitzending
17.50 Gramophoonplaten
18.05 Cumpleaños Feliz
18.15 Dinermuziek
18.45 Nieuws
19.00 Boletin di noticia
19.30 **Wat de handel biedt.**
The Voice of hte Winward Islands
21.00 La Hora Dominicana
21.45 Voor de Indiase kolonie op Curaçao
22.00 Dansmuziek
22.15 Nieuws en Sluiting.

HOYER (5.25 m)

19.00 Woensdagavond concert,
19.45 Week-end films
19.30 Hoorspel „El Gato"
19.50 Met de jongen in de lucht
20.00 Chinees kwartiertje
20.15 Gevarieerde muziek
20.30 Nieuws
20.40 Gevarieerd programma
22.00 Sluiting.

P.C.J.

18.37 Wereldmuziekconcours Kerkrade
19.00 Nieuws.
19.17 Kun je nog zingen, zing dan mee
19.30 Reportages van de Europese Zwemkampioenschappen in Turijn.
19.40 Max Woiski en zijn orkest.
20.00 Het werk der Verenigde Naties,
20.10 De solist van de week: Gerard Hengeveld (piano)
20.20 Kerknieuws
20.23 Voor de West:
20.55 Avondgebed: Ds. F. R. A. Henkels
20.55 Avongebed: Ds. F.R.A.ETAETA
20.58 Sluiting.

Emmastad

WACHTDIENSTEN

Telegram Afdeling:
Van 05.30 — 23.30 Kantoor tel. 2307
Van 23.30 — 05.30 J. N. F. Jung tel. 3209

Personeel Afdeling:
Vanaf heden 12.00 t.m. Zaterdag 4 Sept 12.00 G. J. Welbergen, Ficusweg 7 J. D. tel. 4470
b. g. g. tel. 2400.

Materialen Afdeling:
E. A. Wegman, Parallelweg 7 J. D. tel. 4446

C.S.M.

Rederij:
J. M. Slagter tel. 4301

Scheepsagentschap:
07.30 — 23.00 kantoor tel. 2458 — 2551
Van 18.00 — 19.00 en van 23.00 07.30 W. Punt. tel. 2269

Dok Afdeling:
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276;
Van 1.00 — 7.30 J. Marcussen tel. 2245

Beursberichten

NEW YORKSE BEURS

New York. — De NY effectenbeurs daalde gisteren tot het laagste niveau sedert het begin van de maand Juli onder leiding van Sporen en Industrials. In de namiddag werd de daling voortgezet, waarbij de scherpste daling voor dit jaar optrad. Eerst tegen het slot trad een licht herstel in. De markt sloot nauwelijks prijshoudend met koersdalingen van merendeels twee punten.

Aantal verhandelde fondsen 1200; hoger 133; lager 889; onveranderd 178; aandelenomzet 2.640.000; obligatie-omzet $ 3.900.000.

De koersen luiden:

American Tel. and Tel.	167 7/8
Anaconda	38
Bethlehem Steel	72 1/2
Dupont de Nemours	132 1/2
General Electric	41 1/2
General Motors	77 1/2
Int. Tel. and Tel.	20 1/2
Shell Oil	55 7/8
Standard Oil of New Jersey	49 3/8
U.S. Steel	90 1/2
Royal Dutch	50 3/8

Beurs te Caracas

Caracas. — De beursnoteringen van Caracas, ons opgegeven door Maduro & Curiels Bank luiden:

Avenida Bolivar (1ste Em)	97 1/2%
Avenida Bolivar (2de Em)	96 1/2%
Avenida Bolivar (5de Em)	91 %
Avenida Bolivar (6de Em)	89 3/4-90%
Aandelen Electricidad Caracas	Bs 170
Aandelen Banco Central	Bs 60
Aandelen Cerv. Caracas	Bs 270
Aandelen Cerv. Zulia	Bs 258
Oblig. Electricidad Caracas	102 %